

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihoomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

9-10/2023 - 53. vydání

Obsah

Přehled nadcházejících školních akcí na měsíc říjen.....	4
DoFe.....	6
Novinky ve školní kantýně	7
Na oběd s Honzou – pozvánka do jídelny Grohova.....	8
Tvůrčí psaní studentů – Jak jsem překonala sama sebe	9
Literární soutěž – Ztřeštěný nápad vědce Jana	13
Úvahy o praxi.....	14
Školní výlet do Osvětimi.....	15
Zajímavý koníček – gymnastika.....	17
Můj nejzajímavější sportovní zážitek	19
Skauting.....	20
Basketbal	22
Já a sport.....	23
Já a výživa.....	25
Jak se stát lékařem na ortopedii	27
Recepty s AI	29
Medailonky sportovců – Tomáš Satoranský	31
Tipy na filmy a seriály.....	33
Tipy na (ne)povinnou četbu.....	34
Tipy na zajímavé aplikace.....	35
Ostravské okénko.....	

Tajemný předmět.....	37
Rébus.....	38
Vtipy pro lepší den.....	39
Křížovka.....	40
Zpátky do autoškoly.....	42
Poznej svého učitele.....	43
Mazlíček Vašeho učitele – Enny.....	44
Vyslechni svého učitele... Tentokráte s Mariíkou Kaňovou.....	48
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc září.....	51
Kde nás najdete?.....	74

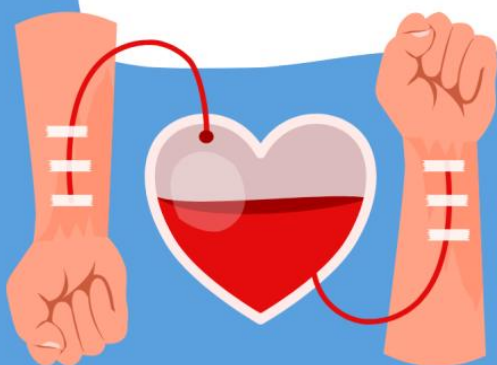

DARUJ KREV PRO JASELSKOU!

Srdečně Vás zveme
na 2. ročník dárcovství krve
ve FN u sv. Anny
25. 10. 2023 v budově B1.

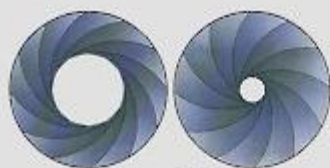
**Zapsat k odběru se můžete
na webu školy.**

Těšit se můžete na společně strávené ráno
a neformální setkání s ředitelkou školy
PhDr. Zuzanou Číkovou a náměstkyní
ošetřovatelské péče ve FN u sv. Anny
Mgr. Janou Zvěřinovou.

**Střední průmyslová škola
stavební v Ostravě
vyhlašuje 14. ročník**

fotosoutěže

na téma

VEČERNÍ FOTOGRAFIE

**Fotografie zasílejte
od 1. 9. 2023 do 31. 10. 2023
na foto.stav-ova.cz**

Záštitu nad fotosoutěží převzal
hejtman Moravskoslezského kraje
Jan Krkoška, MBA a starosta
městského obvodu Ostrava-Jih
Bc. Martin Bednář.

Fotosoutěž zajišťuje středoškolský klub ASK ČR při SPŠ stavební v Ostravě-Zábřehu
za finanční podpory městského obvodu Ostrava-Jih.

**Bližší informace na
www.stav-ova.cz**

THE DUKE OF EDINBURGH'S
INTERNATIONAL AWARD
CZECH REPUBLIC

**MEZINÁRODNÍ CENA VÉVODY Z EDINBURGHU (DofE)
VYKROČ DO DOBRODRUŽSTVÍ
A OBJEV SVÉHO VNITŘNÍHO HRDINU**

#DOFEHERO

www.dofe.cz

@dofeczech DoFE Czech Republic

Kuřecí řízek s bramborem a extra porcí tatarské omáčky

Těstoviny s masovou směsí

Autor: Šárka Weissová

Nevím, kde bych popravdě začala. V životě jsem překonala sama sebe už několikrát, ale s tímhle bych se s vámi ráda podělila. Podělila o něco, co mi dost ublížilo. Myslím si, že tento příběh bude stát za to.

Chtěla bych napsat o tom, jak se moji rodiče od sebe odloučili.

Když mi bylo dvanáct let, tak jsme bydleli ve dvou bytovém rodinné domečku na vesnici u Tišnova a bydleli tam s námi i mamky rodiče. Moje rodina byla jako každá jiná. Rodiče se měli rádi a já a moje sestra jsme byly nerozlučitelná dvojice. Dennodenně jsme spolu bývali a byli jsme šťastná rodina. Postupem času jsem si však začala všimnout, že není vše tak, jak by mělo být. Rodiče se začali hádat, mě i sestru posílali do pokoje. A pak to přišlo. Táta začal chodit dřív do práce a chodil později domů, aby se nemusel setkat s mamkou, když šla na ranní do práce.

Všechny povinnosti padly na mě. Vzbudit sestru, nachystat ji do školy a odvést ji v pořádku do družiny. Nikdy jsem netušila, že by se vše to dobré mohlo pokazit. Tyhle neshody mezi rodiči trvaly už nějaký ten pátek a mně to přišlo divně.

Jako každý den jsme přijeli se sestrou po škole domů, mamka přijela vždy kolem čtvrté hodiny. Jelikož jsme bydleli v domě, tak se skoro každý den pracovalo kolem baráku, mamka si nechala telefon na stole v kuchyni, vedle telefonu stálo pití a z ničeho nic přišla mamce zpráva. A v ní stálo: „Miláčku, ohřívám si večeři a moc mi chybíš“. Vůbec jsem to nechápala, tak jsem šla za mamkou. Zrovna ořezávala lísku, kdyby někdo nevěděl je to keř, na kterém rostou lískové ořechy, ale zpět k věci. Přišla jsem za mamkou a ptám se jí: „Mami, kdo to je?“ A podávám ji telefon. Mamka mi na to odpoví: „Ve správný čas se vše dozvíš“. Utíkala jsem domů s pláčem. Tatka stal v koupelně a ptá se mě, co se stalo, tak jsem mu řekla o té zprávě, co přišla mamce.

Tatka mi na to odpověděl: „Neboj, zůstane to mezi námi“. A mamka poté, co přišla domů, dělala, jako by se nic nestalo.

Každý den jsem vstávala do školy kolem šesté hodiny, abych stihla připravit sestru a mamka vstávala hodinu předem. Jak jsem se probudila, mamka už seděla v autě, a to vždy bývala ještě doma, když jsem teprve vstávala. Říkala jsem si, tady je něco zvláštního. Mamka odjela do práce a my bydleli v horním patře, tudíž jsme měli střešní okna, a z toho okna šlo vidět na silnici, kudy mamka jezdila do práce. Odbočila doleva tudíž směr práce. Odpoledne, po skončení školy, jsme přijely se sestrou domů. Mamka končila kolem třetí hodiny, a tak jsem si

odpozorovala, že mamka bývá doma kolem půl čtvrté. Tak jsem koukala z okna a najednou vidím, jak jede směr k vesnici pod námi, a jelikož tam bylo špatně vidět, tak jsem si vzala i dalekohled a dívala jsem se, kam přesně odbočuje. Odbočovala do vesnice pod námi a hlavou mi vrtalo, co tam jela dělat. Asi o hodinu později mamka přijela domů. Vůbec jsem jí o tom neříkala, ani jsem se neptala, co tam dělala, nějak jsem to neřešila. Takhle se to každý den opakovalo a já se s tím svěřila zase tatkově, a ten mi opět slíbil, že si to necháme pro sebe. Jednoho dne, mamka mluvila s tátou, že má v práci firemní večírek. Poprosila ho, jestli by nás nemohla odvézt k babičce do Brna. Tatka s tím souhlasil a v pátek nás mamka odvezla do Brna.

Když jsme dojeli k babičce, bylo to úplně jinak bylo to úžasné, jako kdybych na vše zapoměla, ale to jsem ještě nevěděla, co mě čeká v neděli.

V sobotu ráno, když jsem se probudila, šla jsem do kuchyně a tam na mě čekala snídaně s čajem. Babička i tatka mi popřáli dobré ráno a babi se mě zeptala, kde mám sestru. Řekla jsem jí, že ještě spí, ale že za chvíli ji půjdu vzbudit. Sotva jsem si kousla do bábovky, ozvalo se: „Dobré ráno babi a tati, dobré ráno sestřičko“. Já jen řekla: „Tak a je to, všichni jsme vzhůru a spolu“.

Babička chtěla jít na hřbitov, dát dědovi kytku a zapálit mu svíčku, takže jsme se oblékli a vyrazili jsme na procházku k nedalekému hřbitovu. Procházka na hřbitov a zpět nám zabrala celkem dlouhou dobu a přišli jsme domů okolo čtvrté hodiny celí promrzlí a hladoví. Babička se pustila do vaření a já a moje sestra jsme jí byly nápomocné. Jelikož jsme u babičky byli po dlouhé době, babička se rozhodla nám udělat naše oblíbené jídlo – zapečené těstoviny. Když bylo jídlo hotové, vzala jsem talíře a sestra příbory a šly jsme prostřít stůl.

Po obědě na nás všechny padla únava, tak jsme si šli všichni lehnout. „Bože to už je tolik hodin?“ Zaslechla jsem babičku z vedlejšího pokoje. Bylo půl osmé večer a babička si stěžovala, že nestihla začátek televizních novin.

Já a sestra jsme se šly vysprchovat a koukat na pohádku do našeho pokoje. Sestra usnula po prvních patnácti minutách pohádky, no, a já hned po ní.

Ráno nás probudil zvonek. Byli jsme všichni zaraženi z toho, že ve dveřích stála naše mamka. „Mami, co tady děláš tak brzy?“ Zeptala jsem se otráveným hlasem. Mamka chvíli váhala, co odpovědět, ale najednou z ní vypadlo: „Chtěla jsem vás vidět“. Vzápětí nás poslala do pokoje, ať si jdeme sbalit věci, že pojedeme domů. Mezitím mluvila s tátou, že nestihla doma uklidit, že tam ani nedošla. Bohužel důvod, proč tam nebyla, neřekla. Došly jsme dolů s tím, že už máme zabalené věci. Mamka nás poslala rozloučit se s babičkou a vzápětí do auta. Když jsme nastoupili do auta, všimla jsem si mikiny, ale ta mikina byla cizí, protože jsem ji v životě neviděla. Schovala jsem si ji do batohu a dělala, jakože nic. Jak rodiče nastoupili do auta,

z mamky šla cítit cizí voňavka. Bylo mi hned jasné, o co jde. Bohužel jsem to nemohla takhle řešit před sestrou. Táta se na mě tak podivně díval a očima ukázal na mamku. Pokrčila jsem rameny a rukou ukázala, ať to neřeší.

Jak jsme dojeli domů, šli jsme za babičkou a dědou a děda se zeptal mamky: „*Tak co, jak bylo u babičky, užila sis s rodinou víkend?*“. A mamka odpověděla, že byla na firemním večírku, a že za námi dojela, až v neděli ráno. Děda se naštvál a vyjel na mamku: „*Myslíš si, že jsem úplně blbej a slepej? Proč mi lžeš do očí, to auto zaparkovaný v té garáži u cizího domu, bylo co? Si myslíš, že jsem si toho nevšiml?*“ Já a táta jsme se na sebe koukli, tak jako překvapeně. Mamka jen sklonila hlavu a práskla s dveřmi od bytu. Táta se zeptal, co to mělo být, a jak to zjistil. Chvilku si povídali spolu a já už to nemohla vydržet, vytáhla jsem z batohu tu mikinu, co jsem našla na sedačce v matčině autě. Táta se zděsil a říká: „*A to si vzala kde?*“ „*Tohle jsem našla na sedačce v matčině autě. Víím, že to není tvoje, proto jsem to schovala, aby si o tom nevěděl.*“ Odpověděla jsem a začala plakat.

Děda si zavolal mamku dolů, že s ní potřebuje mluvit. Když došla dolů, dal mamce na výběr dvě možnosti. První zněla: „*Bud' se budeš věnovat holčám, anebo se sbal a vypadni.*“ Poté tatka chtěl mluvit s mamkou, tak nás poslaly za dědou a za babičkou. Přišlo mi to, že to trvá celou věčnost.

Když už jsme mohli přijít nahoru, tatka mi sdělil, že mu mamka dala na výběr – že buď se zabalí a budou od sebe dva roky a možná to bude lepší nebo to ukončí. Tatka tenhle návrh hned zamítl. Tohle tatka nechtěl samozřejmě kvůli nám, takže závěr byl takový, že se na ničem nedomluvili. Mamka si vybrala druhou variantu, a to, že se sbalí a odejde.

Bylo to dvacátého třetího prosince, kdy mě mamka poprosila, ať ji pomůžu sbalit věci. Bylo toho na mně strašně moc a já vůbec nechápala, jak z takového úžasného manželství, mohlo vzniknout tohle. Mamka s tatkou se domluvili, že kvůli nám oslavíme Vánoce ještě jako rodina, a troufnu si říct, že tolik přetvářek jsem v životě neviděla. Štědrý den probíhal tak, jako vždy, ale u štědrovečerní večeře, až jsme dojedli, tak pod talířem bylo místo šupinky napsáno na papíře: „*Šáry bud' hodná holka a nezapomeň na mě.*“ To mě hned rozplakalo. Dárky jsme si rozdali, ale to nebylo to, co jsem si přála. Musela jsem pochopit, že přání, aby naši byli spolu a bylo vše jako dřív, se mi nesplní.

Dvacátého pátého si mamka odnesla její poslední věci a my jsme ji s tím pomohli. Najednou se zeptala mojí sestry: „*Anetko, jedeš tedy se mnou?*“ A sestra odpověděla, že ano. Vůbec jsem nechápala a pomyslela jsem si: „*Copak nevidí, že mamka zničila celou naši rodinu.*“ Poté se mamka koukla na mě a řekla: „*Šáry jedeš taky?*“ A já na ni: „*Ne!*“ Odpověděla mi jen: „*Měj se hezky a doufám, že časem na vše přijdeš.*“ Utíkala jsem nahoru, co mi nohy stačily a vzala jsem tam svého oblíbeného plyšáka a co nejrychleji jsem seběhla schody a vrazila jsem ho mamce

do ruky. „*Neboj mami, ten na tebe dá pozor*“. Řekla jsem. Se slzami v očích mamka odcházela i se sestrou k autu. A mně nic jiného nezbylo než doufat, že by vše mohlo být jako dřív.

Od té doby jsme se s mamkou moc nevidali, tedy spíš vůbec. A se sestrou, bez které jsem neudělala ani krok, jsem se viděla jen ve škole, a to se slovy: „*Chybíš mi ségra*“.

Asi po sedmi měsících jsem mohla přijet k mamce na návštěvu. Až jsem tam dorazila, nemohla jsem ze sebe ani vykoktat: „*Ahoj mami*“. Ale jakmile jsem spatřila toho jejího přítele, říkala jsem si: „*To není možný*“. Začala jsem mamce vše vyčítat a být na ní hnusná. A to nejen na ní, ale i na toho jejího přítele...

Víte ale, co je nejsmutnější? Že mamka si asi vymyslela svůj příběh, který řekla mojí sestře a ona tomu věří do teď. Možná si kladete otázku, proč ji neřekneš celé, jak to bylo, protože nechat si něco pro sebe, znamená neublížit někomu, na komu vážně moc záleží.

Uplynuly dva roky a přišlo předvolání k soudu. Tatka mi oznámil, že tam jdu taky. Vidět rodiče, jak se od sebe vzdalují, bylo něco hrozného. Poté přišli psychologové, kteří se snažili přijít na to, proč jsme se sestrou nezůstali spolu. A odpověď byla jednoduchá, vše jsem dávala za vinu mamce, takže jsem v tu dobu nemohla odejít s ní a nechat tam tatku samotného, to fakt ne!

Po soudu nás rozdělili, každou k jednomu rodiči, a to bez střídavé péče. Takže nebyla možnost, jak vidět mamku ani svoji milovanou sestru. Přerušili jsme veškerý kontakt se sestrou i s mamkou, a bylo to, jako by ze mě někdo vytrhl kus srdce a už nikdy mi ho nevrátil zpět. Ale postupem času, jak jsem dospívala, uvědomila jsem si jednu věc – važ si lidí a přátel, dokud tu jsou jen a jen pro tebe, protože až odejdou, budeš na vše sám. Řeknu vám, ani nevíte, co bych dala za to, aby vše bylo jako dřív a nemusela si tímhle vším procházet. Ušetřilo by mi to pět let trápení a smutku, se kterým se potýkám až do dnes. Ale poté přišel jednou den, kdy jsem se na vše podívala obráceně. Vždy se říká, chyba je na obou stranách. Tak jsem tak přemýšlela, a jak jsem zbytek dospívání vyrůstala s otcem, začala jsem na něm pozorovat chyby a ne malé. Z mého otce, který se rád usmíval, a ze všeho si dělal srandu, se stal chlap, který ztratil smysl pro život. Začal to kompenzovat alkoholem, a každý den byl horší a horší. Občas jsem si říkala, nebylo by lepší, kdybych skončila v dětském domově? A dnes si na tuto otázku dokážu odpovědět – nebylo, protože vše, co se děje má svůj důvod, a pokud tohle byl důvod stát se silnější a postavit se problémům čelem, tak jsem to překonala.

O tento příběh jsem se s vámi chtěla podělit z toho důvodu, že jsem překonala strach a zvládla jsem se všem problémům postavit čelem, i když to vždy nebylo tak jednoduché.

Autor: Vendula Pichnerová (absolventka školy)

Byl jednou jeden muž se jménem Jan, který byl velmi nápaditý a kreativní. Neměl děti ani ženu. Bydlel ve svých 42 letech stále s rodiči, a proto měl spoustu času zabývat se vědou a věcmi, co má rád. Trávil hodiny tvořením nových nápadů a hledáním způsobů, jak je uskutečnit. Jednoho dne se vydal s otcem na blízké letiště. S otcem mají skvělý vztah a navzájem se podporují. Pozorovali tam nové modely letadel. Jan byl opravdu nadšený. Vyfotili se tam, jeli na rodinný oběd a Jan si opravdu ten den užil spoustu zábavy. Večer Jan ležel v posteli a v hlavě se mu zrodil opravdu ztřeštěný nápad. „Co kdybych zkusil postavit letadlo, které by bylo poháněno sluncem.“

Jan je totiž velký nadšenec do ekologie a ochrany prostředí. Rozhodl se, že se svým nápadem okamžitě začne pracovat a začal shromažďovat informace o solární energii a letadlech, aby svůj nápad mohl zrealizovat. Strávil hodiny studiem odborné literatury a prozkoumával různé solární panely a baterie.

Během svého výzkumu se Jan setkal s mnoha lidmi, kteří ho podporovali a nabízeli mu svou pomoc. Spojil se s inženýry a odborníky na letectví, aby mu pomohli s návrhem a konstrukcí letadla.

Jan pracoval na svém projektu intenzivně po celé měsíce, a nakonec se mu podařilo postavit letadlo, které skutečně létalo poháněné sluncem. Letadlo bylo oblíbeným objektem, za kterým jezdila spousta lidí, aby ten unikát mohli vidět na vlastní oči. Byl to první letoun svého druhu na světě a Jan se stal slavným vědcem a inovátorem. Chodil na různé rozhovory, výstavy, přednášky a život se mu otočil o 180 stupňů.

Jeho ztřeštěný nápad se stal skutečností a Jan dokázal, že s dostatečnou vůlí a odhodláním lze dosáhnout i toho, co se zdá být nemožné. Jeho příběh inspiruje mnoho lidí po celém světě a ukazuje jim, že s dostatečnou vůlí a odhodláním lze dosáhnout i toho, co se zdá být nemožné.

Autoři: Karolína Klimová a Zuzana Menšíková

Osobně jsem se netěšila na praxe, celkově jsem si nedokázala představit, že bych měla dělat tak náročnou práci jak fyzicky, tak psychicky.

Postupem času mě to ovšem začalo bavit a měla jsem k té práci a lidem, čím dál blíže. Věřím, že jednou bych mohla být dobrá zdravotní sestra, i když si tak někdy nepříjdu, chce to více učení, trpělivosti a zkušenosti.

Nyní mě práce baví, i když to tak někdy nevypadá a snažím se dát pacientovi, co nejvíc zvládnou. Vždy mě zamrzí, když je pacient nepříjemný, ale i tak se snažím být stále pozitivní a milá, protože vím, že to nemají nejlépe a je to těžké i na psychiku, nikdo není stále pozitivní a příjemný.

Fyzicky je to náročná práce, ale psychicky jsme na tom hůře, vidět nemocné, umírající děti, mladé, starší a lidi v důchodovém věku, věku našich prarodičů, nic hezkého. Bohužel to tak bylo, je a vždy bude a my můžeme pacientům akorát alespoň trochu zpříjemnit jejich odchod tím, že budeme na ně milí a budeme o ně pečovat a budeme se jim snažit plnit jejich přání.

Moje praxe v nemocnici mi hodně změnila život a pohled na svět. Vždy jsem snila o tom, že budu zdravotní sestra. Pořád jsem se koukala na různé filmy či seriály ze zdravotnického prostředí. Říkala jsem si, jak to bude super pomáhat lidem, jak bude to jednoduchá práce a budu žít spokojený a bezstarostný život. A hodně mých představ se díky chození na praxe změnilo, jak v pozitivním směru, tak i v negativním směru. Pozitivní na praxi je, že máme možnost pomáhat lidem, poslouchat jejich problémy a snažit se je nějak řešit. Máme v podstatě v rukou jejich zdraví a následný život. Taky mi praxe hodně daly v oblasti sebelásky. Dřív jsem se hodně potýkala s komplexy ohledně mého těla, ale když člověk vidí tu realitu lidské krásy, je příjemně překvapen. Motivovalo mě to v mnoha ohledech, jako například zdokonalovat se, vzdělávat se v oborech a věcech, co mě baví, ale také starat se víc o své tělo i mysl a dávat jim tu lásku a zdraví, protože se to vážně vyplatí. Jak se říká, každého svého „zdraví“ strůjce, ale to samozřejmě nemusí platit vždy. Bohužel jsem se taky musela setkat i s negativy naší práce. Nejvíc, co mě asi negativně poznamenalo, bylo chování lidí a jejich nevděčnost. Také náročnost práce, budoucí finanční ohodnocení, dalo by se tam najít toho dost, ale i pozitivních věcí by se dalo rozhodně vypíchnout více, ale tyhle jsou pro mě asi úplně ty nejdůležitější, na které jsem si vzpomněla. Závěrem bych řekla, že tuhle práci bych nikdy nevyměnila, moc mě naplňuje její konání.

Školní výlet do Osvětimi

Autor: Emma Němčanská

Dne 29. 9. 2023 několik žáků z naší školy mělo možnost vyjet do polského města Osvětim, aby navštívili tamní bývalý koncentrační tábor a přiučili se zase něco více o historii II. světové války.

Po velmi brzkém úterním ranním budíčku a následné, skoro čtyřhodinové cestě jsme dojeli do naší cílové destinace. Ráno bylo velmi pošmourné počasí a celý výlet tím nabral ještě mnohem tíživější atmosféru.

Po rozdání vstupenek a rozdělení do skupinek jsme najednou stáli před kovovou bránou se slavným nápisem ARBEIT MACHT FREI.

Ve skupinách jsme chodili po barácích, kde byly různé pozůstatosti, fotky a podobně. Pan průvodce nám přesně popisoval, co a kde se odehrávalo a nám všem běhal celou prohlídku mráz po zádech. Toto všechno bylo skutečné. Toto se dělo. Mě osobně například velmi zasáhly a znepokojily tuny ustřížených copů bývalých vězeňkyň, které byly vystaveny ve vitrině. Také jsme viděli například prázdné plechovky od Cyklonu B, místnost, kde vězni spali a stěnu, u které je vojáci nemilosrdně popravovali.

Po prohlídce Osvětimi jsme krátce přejeli do Březinky. Koleje, po kterých přijelo nespočet vlaků s většinou lidí odsouzených na smrt na tom hrozném místě jdou vidět hned po příjezdu.

k areálu. V Březince toho je spousta zbouraného, vybombardovaného či spáleného. I tak jsme si ale prošli jeden z baráků, ve kterém mohlo pobývat až 800 lidí. Dřevěné, ztrouchnivělé palandy, všude tma a ve vzduchu spousta tragických příběhů. K hlavnímu památníku jsme bohužel nedošli, podle našich průvodců to je moc daleko. No, nehádali jsme se, ale je to trochu škoda.

Druhou hodinovou prohlídku jsme tedy měli za sebou a vydali jsme se k autobusu. U parkoviště si na zlepšení nálady spousta z nás koupila zmrzlinu a poté jsme vyjeli směr Brno. Cesta byla zase skoro 4 hodiny, bez větších obtíží. Na konci dne jsme za sebou tedy všichni měli velmi poučný, ale taky neskutečně na psychiku těžký výlet.

Já osobně jsem velmi ráda, že jsem měla možnost Osvětim navštívit, ale jednou mi to vážně stačilo.

Autor: Polina Shovkova

Jako člověk, který se tomuto sportu věnuje již 7 let, mohu odpovědět na následující otázky: Co je to vůbec gymnastika? Jaký je rozdíl mezi uměleckou a rytmickou gymnastikou? Proč jsem si vybrala právě tento sport? V kolika letech jsi tam šla? Co se mi líbilo nejvíc? A co se mi nejvíc nelíbilo? Jak mi tento sport pomohl v životě? Doporučuji tento sport?

Jdeme popořadě. Rytmická gymnastika je především práce s předměty na hudbu. Rytmická gymnastika zahrnuje jak choreografii, tak akrobacii a virtuózní držení takových předmětů, jako je lano, obruč, míč, palcát, stuha. Umělecká gymnastika je jiná: akrobatické zvedání z podlahy, pak cvičení na nerovných tyčích, kladina, skok přes koně.

Když mi bylo asi pět let, viděla jsem v televizi, jak dívka cvičí s kazetou, a řekla jsem matce, že to chci také dělat. Maminka neznala rozdíl mezi uměleckou a rytmickou gymnastikou a bála se, že to pro mě bude traumatizující a vůbec nechtěla, abych cvičila posilovací cvičení. Později ale od svých známých zjistila rozdíl mezi oběma typy a přihlásila mě do oddílu. V době mého prvního tréninku mi bylo šest let, to je mimochodem považováno za pozdní věk pro tento sport. V průměru začínají dívky ve věku 3-4 let, aby dosáhly dobrých výsledků.

Ze všeho nejvíc se mi na gymnastice líbila samotná práce s předměty. Nejvíc se mi líbily palcáty a obruč. Při práci s nimi jsem se cítila dobře a dopadlo to nejlépe. Slovy nelze vyjádřit potěšení z dobře provedené řemeslné práce (určitým typem prvku je tvrdá práce s předmětem). Ale bohužel to, co se mi nelíbilo, bude víc. Příliš krutí trenéři, strach chodit na trénink, bolest při strečinku, letní soustředění, které připomínají spíše koncentrační tábor a tak dále, způsobují jen nenávisť k tomuto sportu. Možná to není to, co chcete slyšet, ale je to hořká pravda.

Ale přesto mi tento sport zatím v životě pomáhá. Gymnastika vyvinula můj charakter. Trpělivost a dosahování cílů, sportovní duch – potěšení z únavy po tréninku. Pokud jde o poslední otázku – nejsem kritik, ale moje odpověď by byla spíše ne než ano. Je to velmi specifický sport, alespoň v zemích SNS (v ČR jsem s gymnastikou neměla žádné zkušenosti). Viděla jsem jen pár dívek, které tento sport opravdu milovaly. Na letním soustředění se všichni jen snaží onemocnět, aby je rodiče vzali domů.

Nepopírám, že tento sport může někomu vyhovovat a potěšit, ale většinou ne. Samotné poselství sportu ale nenese nic špatného. Vše výše zmíněné bylo o profesionální gymnastice. Doporučuji přihlásit své dítě nebo sebe na neprofesionální gymnastiku. Vše je mnohem jednodušší a pro vaše zdraví lepší.

Sečteno a podtrženo, mohu říci, že gymnastika je velmi elegantní a krásný sport, dívat se na výkony je estetickým potěšením, pro mě osobně je to umění. Ale za tou krásou se skrývá tolik bolesti, trpělivosti a tvrdého tréninku, protože – gymnastka trénuje roky na výkon, který trvá jeden a půl minuty. Ale navzdory tomu mi pořád chybí krásné okamžiky v mé sportovní minulosti. Také bych byla ráda, kdyby o tomto sportu vědělo více lidí!

Jako malá jsem chodila do aerobiku. Kde jinde než tam, by se mi mohl stát ten nejzajímavější a zároveň nejbáječnější zážitek?

Mimo to, že jsme jezdily na závody jako tým, se u nás pořádaly také závody jednotlivců. Bylo jasné, že my tam jdeme z našeho týmu všichni, sice jsme teď byly všichni proti všem, ale vzájemně jsme se podporovaly a výhru si přály.

Nikdy nezapomenu na svoje první závody jednotlivců. Vše probíhalo už od rána, ale bylo hodně kategorií, takže jsme musely být všechny dost trpělivé. Jelikož jsem bydlela v sousední vesnici, rozhodla jsem se, že pojedu domů na oběd, a pak se vrátím. Jenže, jak už to tak bývá, na závodech není nikdy vše podle harmonogramu. Může se stát, že se nějaké vystoupení prodlouží apod. Ovšem mě se musel stát pravý opak. Vše se nějak urychlilo a mezitím, co já byla teprve na cestě, holky už pomalu začínaly. To já ale nevěděla. Dozvěděla jsem se to až na místě, kde na mě čekaly mladší holky. Byla jsem úplně v šoku a nevěděla jsem, co mám dělat. Holky mi hned začaly pomáhat, vysvlékly mě, oblékly, nazuly boty, připevnily číslo, navoněly a běžely se mnou až na parket. Moje trenérka si mě všimla a mávla na mě, ať se zapojím. Byla jsem z toho velmi nervózní, sotva jsem se pohnula, už jsem byla zpocená z toho, jak jsem nestíhala. Ale řekla jsem si, že to přece nevzdám a ukážu jim, jak jsem dobrá.

Pamatuji si, že to uteklo strašně rychle a byl konec. Nejdlejší bylo to čekání na vyhlášení. Jsem velmi sebekritická, takže jsem nepočítala s nějakým ohromným výsledkem, hlavně když jsem přišla pozdě. Když přišla chvíle vyhlášení, nastoupily jsme si všechny do řady a netrpělivě poslouchaly. Vždy se začíná od posledních míst. Už byly u 3. místa a mě ještě nevyhlásily. Říkám si: „Jak to? To přece nemůže být možné! Nestala se někde chyba?“ Sotva co jsem popadla dech, vyhlašovaly druhé místo, na kterém jsem se umístila JÁ. Nemohla jsem tomu uvěřit. Byla jsem šťastím bez sebe.

Byly to moje první „velké závody“ – závody, kde jsem soutěžila sama za sebe, a ještě k tomu s takovým výsledkem. Byla jsem v tu chvíli na sebe velmi hrdá, že jsem něco takového dokázala.

Autor: Markéta Lániková

Skauting je celosvětové neziskové hnutí, jehož cílem je výchova, osamostatnění a sebevýchova dětí a mladých lidí. Posláním skautingu je všestranně rozvíjet děti a mladé lidi k plnění povinností vůči sobě, svému okolí i vyšším hodnotám. Tyto tři principy jsou vyjádřeny ve skautském slibu a zákoně. Činnost skautského hnutí je pak naplňována skautskou výchovnou metodou, která kromě slibu a zákona zahrnuje učení se zkušeností, pobyt v přírodě, samosprávu malých skupin členů podobného věku podporovaných dospělými.

Skauting vznikl roku 1907 v Anglii. Jeho zakladatelem je Robert Baden-Powell, což byl britský voják, který vydal knihu *Scouting for boys*, která měla velký úspěch především u mladých chlapců. První tábor proběhl na ostrově Brownsea roku 1907, na kterém bylo 22 chlapců. Skauting byl v té době pouze pro chlapce, a proto Olave Baden-Powell (manželka Roberta Baden-Powella) o pár let později založila skauting i pro dívky.

Do Česka skauting přivedl Antonín Benjamin Svojsík roku 1911, který původně chtěl, aby skauting v Česku byl pouze pro chlapce. O dva roky později se u nás, ale objevil i dívčí skautský oddíl. Skauting byl u nás kvůli jeho myšlenkám často rozpouštěn: v roce 1940 nacisty, 1950, a pak znovu 1970 komunisty. Pokaždé se povedlo tuto organizaci vzkřísit, a tak i nadále můžeme pokračovat v plnění skautských poslání.

SKAUTSKÉ HESLO BUĎ PŘIPRAVEN!

SKAUTSKÝ SLIB

„Slibuji na svoji čest jak dovedu nejlépe:
sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době,
plnit povinnosti vlastní a zachovávat skautské zákony,
duší i tělem být připraven pomáhat vlasti a bližním.“
Skaut může ukončit slib dodatkem: „K tomu mi pomáhej Bůh!“

SKAUTSKÝ ZÁKON

1. Skaut je pravdomluvný
2. Skaut je věrný a oddaný
3. Skaut je prospěšný a pomáhá jiným
4. Skaut je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta
5. Skaut je zdvořilý
6. Skaut je ochráncem přírody a cenných výtvorů lidských
7. Skaut je poslušný rodičů, představených a vůdců
8. Skaut je veselý myslí
9. Skaut je hospodárny
10. Skaut je čistý v myšlenkách, slovech i skutcích

Autor: Jana Celfrová (absolventka školy)

Už jako malou mě bavil sport různého druhu. Nejráději jsem měla florbal nebo přehazovanou. Sporty jako basketbal nebo tenis jsem ještě neměla ráda. Jeden z důvodů byl i to, že mi tyto sporty nešly, což jsem si nechtěla přiznat. Jako malá jsem začala chodit i do baletu a streetdance, kde jsem vydržela přibližně čtyři roky. Taky jsme se základní školou chodili na různé sportovní soutěže, kde se dá říct, že jsem nikdy nechyběla.

Jednoho dne za mnou přišel na základní škole náš učitel na anglický jazyk a zeptal se mě, jestli bych nechtěla hrát basketbal pod jeho týmem. Sháněl mladou a menší hráčku, a protože v té době učil moji sestru, zeptal se jí. Ovšem moje sestra je antitalent na sport a poradila mu, aby se zeptal radši mě. Řekla jsem mu, že si to promyslím a možná bych se objevila na nějakém tréninku. Myslím, že mi trvalo přibližně týden, než jsem se odhodlala jít k ním na trénink. A světe div se, celkem mě to tam začalo bavit.

Sice každé začátky jsou těžké a já první měsíce trénovala pouze dribling a nahrávky, zatímco moje spoluhráčky byly úplně jinde, co se týkalo hry a dovedností. Toto období jsem vcelku přetrpěla, protože mi vadilo, že nejsem tak dobrá jako ony. Trvalo to přibližně půl roku, než jsem začala trénovat s nimi a plnit stejné cviky jako ony. Ovšem nedá se úplně čemu divit, když tyto holky to hrály od školky. Když už jsem trénovala s nimi, více mě to motivovalo se zlepšovat. Navíc jedna moje spoluhráčka byla moje dobrá kamarádka ze školky, s kterou jsem se opět začala bavit. Je naše nejlepší hráčka do teď a já s ní chodila do dvojic na cvičení, a to mě ještě více motivovalo být lepší.

Nyní hraju basket přibližně 8 let na dvou pozicích (rozehra a křídlo) a stále mě to baví. Do této doby se v našem týmu prostřídalo přibližně 10 hráček. Od „mala“ nás tam zůstalo asi 6 dívek. Ovšem kolektiv, co máme nyní, je asi ten nejlepší, co jsem si mohla přát. Asi nikdy jsem si neřekla, že bych s tímto sportem chtěla skončit. Ano, během jedné sezóny jsem z dvaceti zápasů odehrála přibližně tři kvůli zranění. Některé zápasy jsou sice na pláč, díky nesportovním hráčkám nebo rozhodčím, kteří nejspíš v životě neviděli basketbal, ale to vše se dá přetrpět. Nejdéle jsem nehrála asi pět měsíců, co jsem si vyhodila koleno a přetrhala vazy a šla málem na operaci. Nakonec jsem se z toho dostala a hraju pořád. Nyní v 18 letech hraji za svoji kategorii UI9 KP Šlapanice a za Ženy Sokol Šlapanice. Oba týmy jsou skvělé a baví mě tam hrát. A musím se přiznat, že za osm let hraní, jsem dostala pouze jednu technickou.

Od mala ráda plavu, ale nikdy jsem se tomu závodně nevěnovala. Asi ve třetí třídě jsem začala tancovat. Vzpomínám, že jsem si to hodně užívala, a že jsem to měla moc ráda. Tancovala jsem asi 5 let, poté jsem si poranila koleno a musela jsem s tancováním přestat. Už jsem se k tomu nikdy nevrátila.

Až se koleno dávalo pomalu do pořádku, vyzkoušela jsem i na svou malou výšku basketbal. Ten se mi oblíbil velice. Ovšem v devátém ročníku jsem přestala, abych měla čas se připravovat na přijímací zkoušky na střední školu.

Poté jsem začala chodit na acro yogu. Acro yoga je yoga párová. I když se to nezdá, je to docela dost obtížný sport. Hodně záleží na důvěře s partnerem, síle a dobré stabilitě těla. Acro yogu si teď můžu dopřát jen málo, ale obyčejnou jogu si dopřávám častěji, hlavně když jsem ve stresu. No, a nakonec je to „sport“ u kterého jsem zůstala.

Folklor jsem měla ráda už ve školce. Kroje jsem milovala, a stejně tak společenské tance. U nás je tradicí, že můžete jít v krojovaném průvodu jako dítě a až poté až v 15 letech. Když jsem poprvé šla jako velká a měla na sobě poprvé velký kroj ani jsem si neuvědomovala, že to může být tak náročné. Sice se to nezdá, ale kroj se skládá přibližně ze šesti sukní a vrchní brokátové, která je sama o sobě velice těžká. Celý kroj váží přibližně 10–15 kilo a věnec, který se nazývá kotůč, který máme na hlavě, váží dalších pět kilo. Krojované hody máme vždy v létě, protože v tu dobu se vysvětil místní kostel. Takže je opravdu horko. Při 30 stupních a dalšími 15 kily na víc a spoustou sukní, které vám stahují pas, tancujeme přibližně deset hodin. Je to opravdu náročné, ale je to sport, s kterým bych nikdy nepřestala.

Většinou jím třikrát denně někdy i častěji. Snažím se jíst, co možná nejzdravěji, jím spoustu ovoce a zeleniny, na večeri si většinou dělám salát, ať už zeleninový nebo těstovinový a skoro každý den si dělám smoothie z různých druhů ovoce (pomeranč, mango, meloun apod.). Dále mám hrozně ráda ryby, proto je jím nejméně jednou či dvakrát do týdne, většinou lososa nebo tuňáka. Mojí velkou výhodou je, že moc nemám ráda sladké, především čokoládu, což mi zdravé stravování ulehčuje. Avšak během školy je pro mě zdravé stravování složitější. Jelikož s brzkým vstáváním nestíhám snídani, jím většinou až kolem půl 11, protože v tu dobu je velká přestávka. Oběd mívám během školního roku až kolem třetí hodiny, kdy se vracím domů ze školy. Jen zřídka si kupuji jídlo v kantýně, protože většina věcí tam je na moje poměry až moc nezdravá.

Jako malá jsem měla hrozně ráda přeslazené nápoje jako je například Coca-Cola, Fanta či Sprite, ale čím jsem starší, tím míň na podobné nápoje mám chuť. Poslední dobou jsem si na pití oblíbila vodu s citrónem nebo zelený čaj s medem a většinou nic jiného během dne nepiju. Snažím se dodržovat pitný režim, ale moc mi to nevychází, protože na pití věčně zapomínám a už několikrát se mi stalo, že jsem za den vypila třeba jen litr tekutin.

Své stravování asi nechci nějak výrazně měnit, možná bych jen omezila brambůrky a podobné věci, ale určitě bych se chtěla začít soustředit na zlepšení pitného režimu.

Mám od nějaké doby poruchy příjmu potravy, takže s jídlem mám hodně starostí a nemám ho ráda. Jsou doby, kdy mám i hlad a chuť, bohužel většinu času nemám chuť na jídlo a nejím, tak jak bych měla. Chtěla bych jíst častěji i větší porce. Současně bych měla jíst víc ovoce, zeleniny, vlákniny a bílkovin. Zároveň bych měla brát nějaké doplňky stravy, jako je magnesium. Měla bych i lepší imunitu a nebyla, tak často nemocná. Měla bych méně zdravotních komplikací, které kvůli tomu mám. Poslední dobou se snažím dodržovat režim – jídlo aspoň třikrát denně, ale stane se, že sním pouze jedno jídlo za den, což je velmi špatné i k diagnózám, které mám. Vždy se mi to mění podle toho, zda chodím do práce, do školy, jsem doma, nebo jsem doma sama a musím si vařit sama. Když jsem sama a můžu si vařit a dělat si na jídlo, co chci, jím více a většinou i zdravěji. Ale stojí mě to vlastní peníze, protože si to kupuju pouze pro sebe a zpracuju pouze pro sebe. Neléčila jsem se zatím s poruchou příjmu potravy, ale jsem hodně na hranici a řeším jiné problémy, ale měla bych začít více jíst, protože vím, že jídlo má vliv na hodně věcí.

Jelikož mě velmi zajímá téma zdravého životního stylu a snažím se pravidelně cvičit, tak dodržuji určité zásady i ve stravě. Snídani si dávám vždy cca hodinu po probuzení. Snažím se, aby snídani byla bohatá na bílkoviny (vejce, sýry a šunky), které zajišťují delší pocit sytosti. Ke snídani nesmí chybět ranní káva. Přes den doplňuji tekutiny formou vody s citronem. Dopolední svačinu vynechávám. Mezi mé oblíbené obědy patří celozrnné špagety s brokolicevou omáčkou, cizrnové karbanátky s bramborem a losos s hráškovým pyrém. Každý den kromě neděle zařazuji odpoledne cvičení. Moje odpolední svačina je většinou 30 g proteinu, který je rozmíchaný v 300 ml polotučného mléka. Večeři volím sladkou, abych předešla „nočnímu mlsání“. Například ovesnou kaši nebo palačinky s ovocem. A co bych chtěla na svém stravování zlepšit? Přijde mi, že často upadám do stereotypu a typy jídel příliš neobměňuji. Mojí velkou vášní je mléčná čokoláda, na kterou dostávám častokrát chuť, ale snažím se ji nahradit hořkou nebo si dát pouze jeden čtvereček mléčné. Mým největším problémem je pitný režim. Většinou vypiji tak litr denně. Na to se snažím poslední dobou více zaměřovat.

Ortopedie je fascinující a náročný obor, který se zabývá diagnostikou a léčbou onemocnění pohybového aparátu.

Stát se ortopedickým lékařem je náročný proces, který vyžaduje dlouhou a důkladnou přípravu. Následující kroky vám pomohou získat vzdělání a kvalifikaci potřebné k tomu, abyste se stali ortopedem:

Abyste se stali ortopedem, musíte nejprve absolvovat lékařskou fakultu. Lékařské fakulty jsou obvykle šestileté programy, které zahrnují akademické vzdělání a klinické stáže.

Během lékařské fakulty se naučíte o lidském těle, o nemocech a o tom, jak léčit nemocné. Také absolvujete klinické stáže, kde budete mít možnost získat praktické zkušenosti s péčí o pacienty.

Jakmile absolvujete lékařskou fakultu, musíte získat licenci k výkonu povolání. K tomu musíte složit zkoušku z lékařství a splnit další požadavky stanovené Ministerstvem zdravotnictví ČR.

Po získání licence můžete začít pracovat jako lékař. Poté musíte absolvovat tříletou specializaci v ortopedii. V rámci specializační přípravy budete pracovat pod dohledem ortopeda a získávat zkušenosti s různými aspekty ortopedie, včetně chirurgie, rehabilitace a léčby bolestí.

Jakmile absolvujete specializaci, můžete začít pracovat jako ortoped. Ortopedi mohou pracovat v nemocnicích, v lékařských ordinacích, v rehabilitačních centrech nebo v jiných zdravotnických zařízeních.

Zde je několik dalších tipů, jak se stát ortopedem:

- Začněte s dobrovolnictvím nebo prací v zdravotnickém zařízení. To vám dá příležitost získat zkušenosti s péčí o pacienty a zjistit, zda je to povolání pro vás.
- Požádejte o radu od ortopedů, které znáte. Mohou vám říci o svých zkušenostech a pomoci vám rozhodnout, která lékařská fakulta je pro vás ta pravá.
- Udržujte si dobré studijní výsledky. Lékařské fakulty jsou náročné, takže je důležité mít dobré studijní výsledky, abyste mohli být přijati na program.
- Připravte se na zkoušku z lékařství. Zkouška z lékařství je náročná, takže je důležité se na ni dobře připravit. Můžete si koupit učebnici, jít na kurzy nebo si najmout tutora.

- Zvažte absolvování specializovaného kurzu ortopedické péče. Tyto kurzy vám poskytnou hlubší znalosti o ortopedických problémech a o tom, jak o ně pečovat.

Stát se ortopedem je skvělý způsob, jak pomoci druhým a dělat svět lepším místem. Pokud máte zájem o tento kariérní obor, začněte hned!

Mějte na paměti, že cesta k tomu, abyste se stali ortopedem, je náročná, ale také velmi obohacující. Pokud jste odhodláni pomáhat druhým a dělat svět lepším místem, pak je povolání ortopeda pro vás to pravé.

Tipy na zdravé a vydatné snídaně na celý týden:

Pondělí:

- Ovesná kaše s ovocem a ořechy

Ovesná kaše je skvělá volba na snídani, protože je bohatá na vlákninu, která vás zasytí na delší dobu. Přidejte do ní ovoce a ořechy, abyste jí dodali další živiny a chuť.

Úterý:

- Palačinky s bílků a ovocem

Palačinky nemusí být nezdravé. Vytvořte si je z bílků a přidejte do nich ovoce, abyste získali zdravé a vydatné jídlo.

Středa:

- Ovocné smoothie s ořechy a semínky

Ovocné smoothie je skvělá volba, pokud nemáte čas na přípravu teplé snídaně. Přidejte do něj ořechy a semínka, abyste získali zdravé tuky a bílkoviny.

Čtvrtek:

- Jogurt s müsli a ovocem

Jogurt je dobrým zdrojem bílkovin a vápníku. Přidejte do něj müsli a ovoce, abyste získali další živiny a chuť.

Pátek:

- Celozrnné pečivo s vejcem a zeleninou

Celozrnné pečivo je dobrým zdrojem vlákniny. Přidejte do něj vejce a zeleninu, abyste získali bílkoviny, vlákninu a vitamíny.

Sobota:

- Omeleta s libovolnými přísadami

Omeleta je skvělou volbou, pokud máte chuť na něco slaného. Přidejte do ní libovolné přísady, které máte rádi, například sýr, zeleninu, maso nebo ryby.

Neděle:

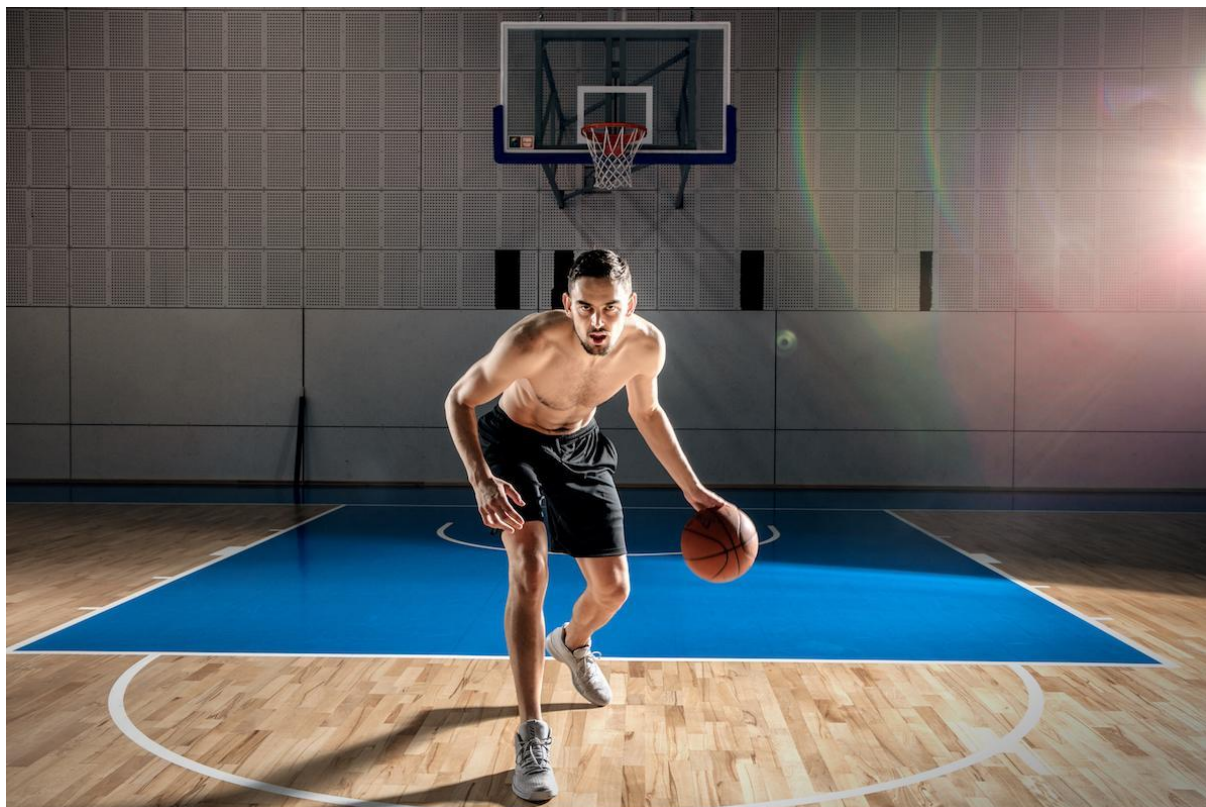
- Domácí müsli

Můžete si vyrobit své vlastní müsli, které bude obsahovat pouze zdravé ingredience. Přidejte do něj ořechy, semínka, sušené ovoce a další ingredience podle chuti.

Tyto snídaně jsou bohaté na živiny a zasytí vás na delší dobu. Můžete si je upravit podle svých chutí a potřeb.

Narodil jsem se 30. října roku 1991 v Praze, kde jsem i celé dětství vyrůstal. Jako malý jsem obdivoval Michaela Jordana a snil o tom, že jednou budu hrát jako on. Když jsem začínal své první basketbalové krůčky na hřišti na pražské Flóře, netušil jsem, že si jednou zahraju stejnou soutěž jako on!

Svou profesionální kariéru jsem začal v týmu USK Praha v roce 2007, když mi bylo 16 let. Po dvou úspěšných sezónách v české lize jsem se rozhodl vydat na své první zahraniční dobrodružství a podepsal smlouvu se španělským klubem Cajasol Sevilla. Život ve Španělsku jsem si zamiloval a strávil tam celkem 7 let! Po 5 letech v Seville jsem se ještě na dva roky stěhoval do Barcelony do místního klubu FC. Tam jsem poprvé nakouknul do světa velkého basketbalu a zahrál si nejprestižnější evropskou soutěž, Euroligu, což byl další důležitý krok v mé kariéře.

Mým snem ale bylo vždy nastoupit v nejprestižnější basketbalové lize světa NBA. Proto když po sezóně 2015/16 přišla nabídka z klubu Washington Wizards, nebylo nad čím přemýšlet! Po podpisu smlouvy jsem se tak oficiálně stal historicky čtvrtým Čechem v této americké soutěži. Za Washington jsem odehrál 226 utkání, než jsem přestoupil do Chicaga. Právě za organizaci Bulls hrál i můj dětský idol M. Jordan, takže i když většinu mého angažmá výrazně ovlivnil

koronavirus, byl jsem vděčný, že jsem mohl zblízka poznat, jak to funguje v neúspěšnějším basketbalovém klubu 90. let.

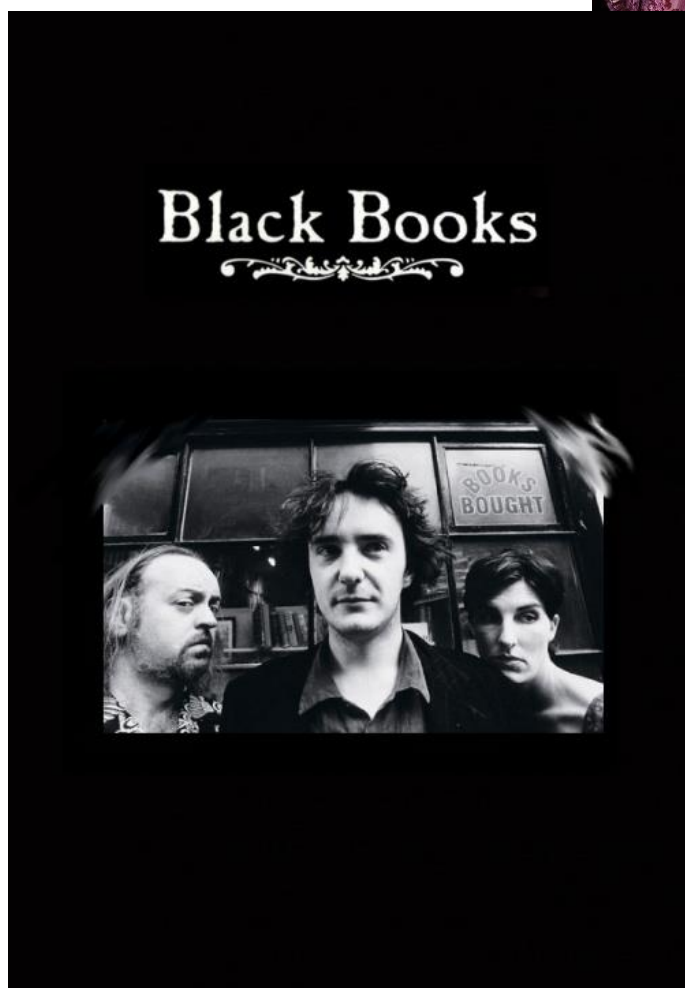

Své nabyté zkušenosti ze světa se snažím pravidelně předávat i v české reprezentaci nebo mimo sezónu na svých basketbalových kempch pro mladší hráče.

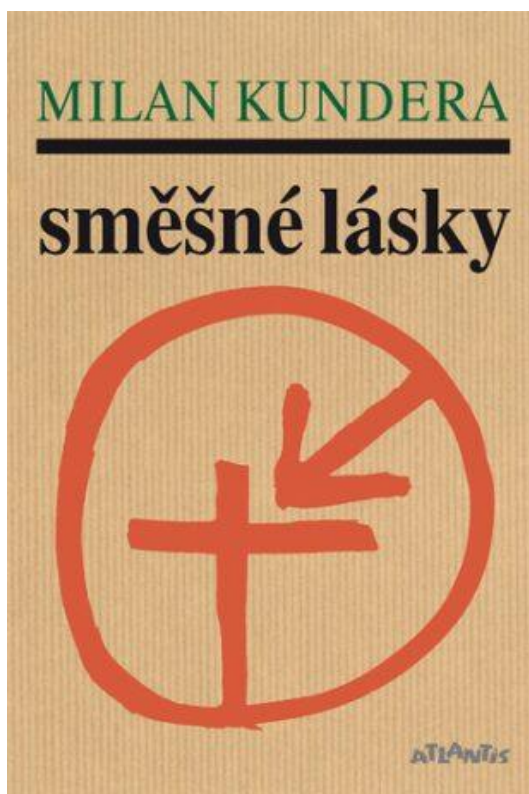
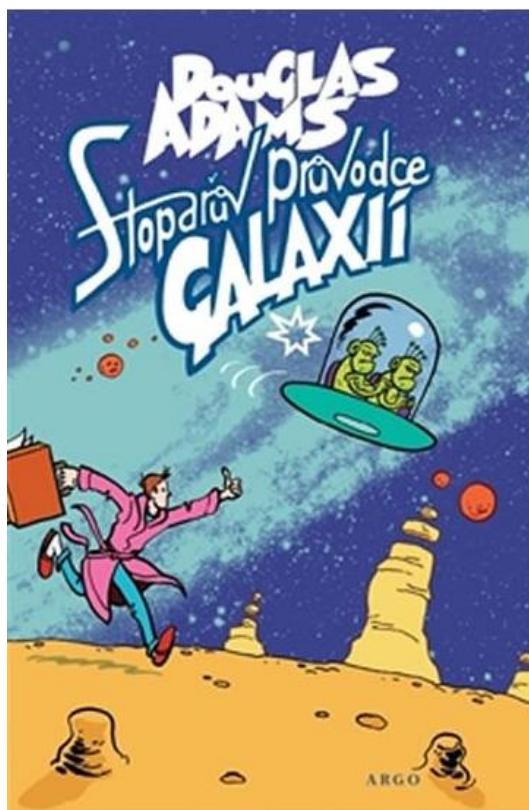

Na nože (2019)

Black Books (2000)

Swimplaces

Na ovoce

a) abcug	1. malý vzrůstem
b) ajnfach	2. haraburdí
c) cajger	3. slepice
d) capar	4. jednoduše
e) chvistek	5. tramvaj
f) kisňa	6. bedna
g) kuckat	7. srážka ze mzdy
h) kura	8. upalovat (domů)
i) lokalka	9. kašlat
j) migat	10. ciferník

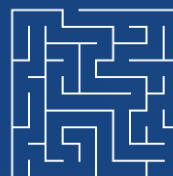
Řešení:

ie, 2d, 3h, 4b, 5i, 6f, 7a, 8j, 9g, 10c

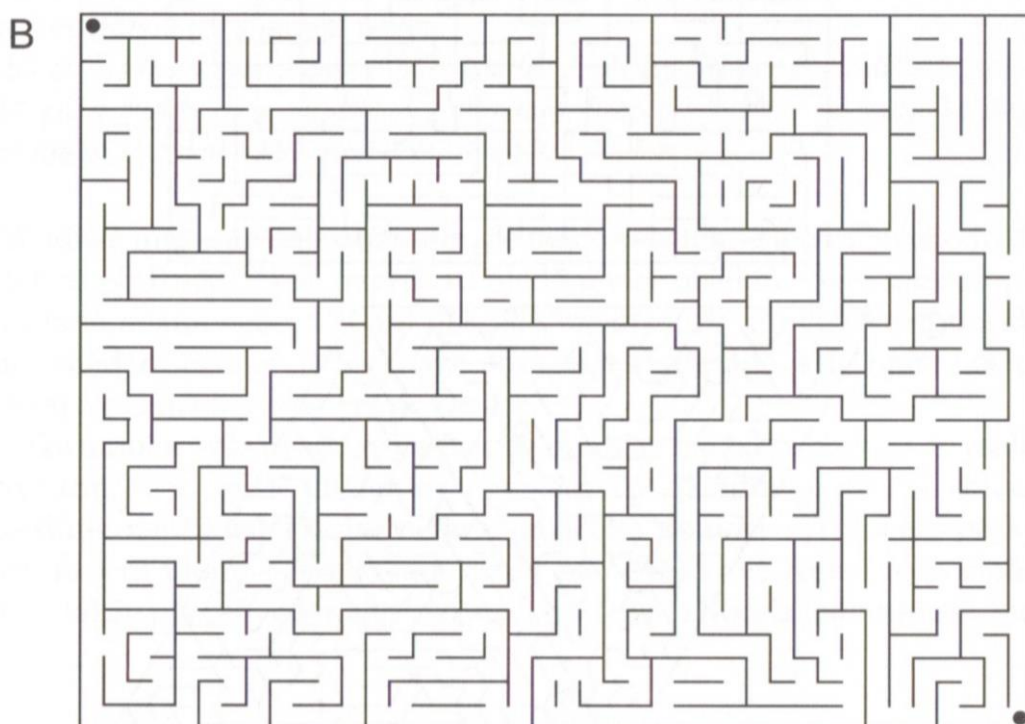
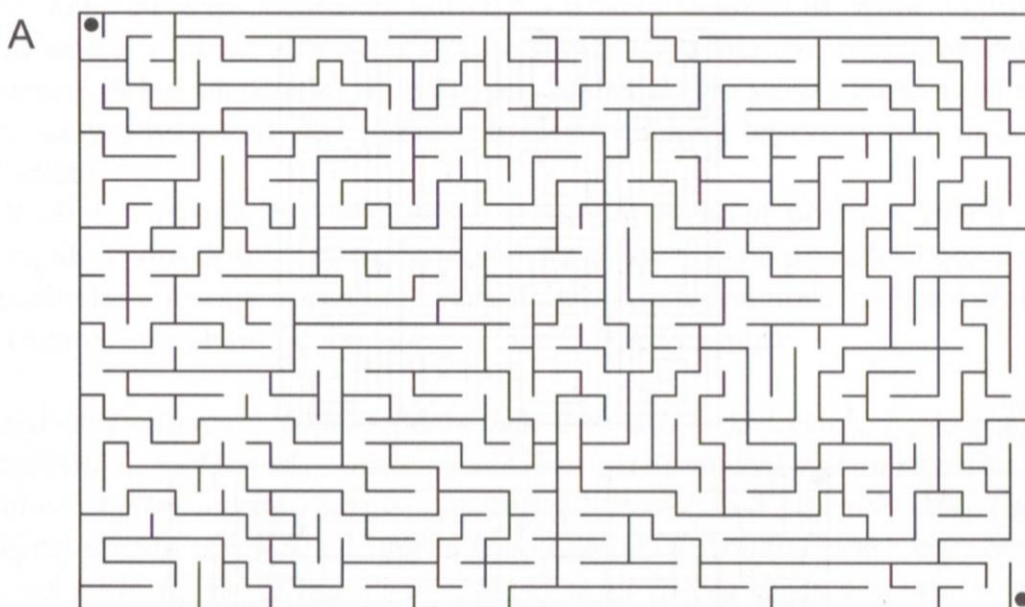
Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺

Neprůchodné bludiště

Najděte zeď, kterou je nutné prokopat, aby bylo možné se dostat ze startu do cíle. Úlohy mají právě jedno řešení.

Úspěšní řešitelé si můžou do kabinetu 45 dojít pro sladkou odměnu, pokud nám ještě řeknou prvních sedm číslic π 😊

Američan volá Rusovi:

„Hi, viděl jsem v televizi, že tam máte strašnou zimu, jste ok?“

„Tady je to v pohodě, žádná velká zima...“

„Ale říkali, že tam máte -40 °C!!!“

„To ani ne, spíš tak -10 °C, na zimu normální.“

„No ne, fakt říkali -40.“

„Ale vůbec ne, -10, maximálně -15.“

„Fakt? Ale já viděl v televizi úplně zmrzlé stromy, silnice pokryté ledem...“

„Jo ty myslíš venku!“

"Jean, podejte mi pušku, jdeme na ryby."

"A nebylo by lepší vzít prut?"

"Vy si myslíte, že když budu vyhrožovat rybáři prutem, že mi nějakou rybu dá?"

Celník otevře dveře vagonového kupé: "Nějaké cigarety, lihoviny, zbraně, střelivo, drogy?"

Rozespalý cestující zamumlá: "Ne, děkuji, všechno mám."

Víte, co je to, když je lidská kostra za skříní? To je vítěz loňské hry na schovávanou!

Policajt zastaví podnapilého řidiče:

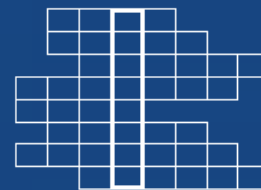
"Jste ochotný podrobit se zkoušce na alkohol?"

"Jasně a v jaký hospodě?"

Dobrý den, vítám vás na kurzu na téma "Jak vydělat za minutu sto tisíc. Kolik je vás tu? Sto.

Kolik jste zaplatili za vstup? Tisíc. To je vše. Děkuji za pozornost."

Se ženou jsme včera večer sledovali film Dokonalá vražda. Byl super! Jen mě znervózňovalo, že si pořád dělala poznámky.

1	2		3	4	5		6	7	8	9	10
12		11					13				
15				16		14			18		
20			17		21			19			
		26		22			23				24
25	27					28					
29						30					
34					31			36		32	33
	38			35			37		41		
39			40					42		44	
46		43			47				45		
48					49				50		

Vodorovně

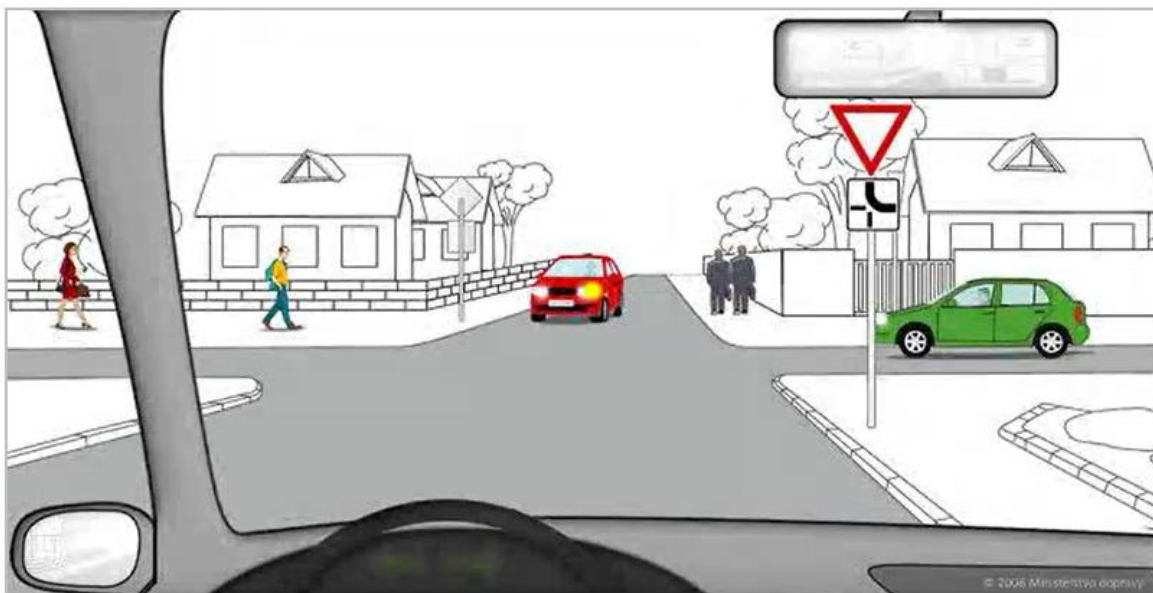
- 1) INICIÁLY HEREČKY BROŽOVÉ
- 3) JEDNODUCHÁ POMŮCKA NA ZAVĚŠOVÁNÍ
- 6) MYANMAR
- 12) VODOVÁHA
- 13) BRITSKÁ HUDEBNÍ SKUPINA
- 15) ODPOROVACÍ SPOJKA
- 16) UKRAJINSKÁ ŘEKA
- 18) VYVRTANÝ OTVOR V HORNINĚ
- 19) ŽÁDNÁ VĚC
- 20) KAPKA (NAPŘ. ALKOHOLU)
- 21) INICIÁLY HEREČKY CHÝLKOVÉ
- 23) STROJ K SÁZENÍ PLODIN
- 25) **TAJENKA**
- 26) KORYTO
- 29) TATRANSKÝ NÁRODNÍ PARK (ZKR.)
- 30) MILIBAR (ZN.)
- 31) POVEL K ZASTAVENÍ KONĚ
- 34) ZAKONČENÍ MODLITBY
- 35) UŽÍVAT HUDEBNÍ NÁSTROJ
- 36) NAŘÍKAT
- 38) OSOBNÍ POČÍTAČ (ZKR.)
- 39) INICIÁLY HEREČKY ADAMOVSKE
- 40) TRESTNÝ ČIN
- 41) ČESKÁ POLITICKÁ STRANA
- 44) CHEMICKÁ ZN. FRANCIA
- 46) HLAVNÍ MĚSTO NORSKA
- 47) AMERICKÉ MĚSTO
- 48) PŘEDPONA S VÝZNAMEM NEDOSTATEČNÝ
- 49) OTOKAR (DOMÁCKY)
- 50) OCHRANNÝ SVAZ AUTORSKÝ (ZKR.)

Svisle

- 1) DRUH KVĚTENSTVÍ
- 2) CIZÍ MUŽSKÉ JMÉNO
- 3) CHEMICKÁ ZN. HELIA
- 4) ALENA (DOMÁCKY)
- 5) RÁŽE STŘELNÉ ZBRANĚ
- 6) BAKALÁŘ UMĚNÍ (TITUL)
- 7) JEDNOTKA PLOŠNÉHO OBSAHU
- 8) ŽENA POVĚŘENÁ REVIZÍ
- 9) JMÉNO KUCHAŘE IHNAČÁKA
- 10) ÚŘAD (ZASTARALE)
- 11) SVOBODNÝ MUŽ (ZASTARALE)
- 14) INICIÁLY MINISTRA CHOVANCE
- 17) NASYCENÝ UHLOVODÍK
- 19) TLAČENICE
- 22) A TAK PODOBNĚ (ZKR.)
- 23) SBOR NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI (ZKR.)
- 24) ČESKÁ TELEVIZE (ZKR.)
- 25) ZNAČKA ELEKTROSPOTŘEBIČŮ
- 27) RŮZNOBAREVNÉ PRUHY NA VNĚJŠÍCH ŠVECH
- 28) ZBAVIT ÚDEREM VĚDOMÍ
- 31) PROPAGACE
- 32) POHLED NA OBLIČEJ ZEPŘEDU
- 33) TLUMOK
- 35) HEKTOLITR (ZN.)
- 37) MLČENÍ
- 39) ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRY (ZKR.)
- 40) ZOOLOGICKÁ ZAHRADA
- 42) BÁSNICKÝ ZÁPOR
- 43) DLOUHOHRAJÍCÍ GRAMODESKA (ZKR.)
- 45) JAPONSKÁ DESKOVÁ HRA

Ve vyobrazené dopravní situaci jste řidičem vozidla z výhledu. Na křižovatce:

A

Dáte přednost v jízdě červenému i zelenému vozidlu. Jako první projede křižovatkou červené vozidlo.

B

Máte přednost v jízdě před červeným vozidlem. Zelené vozidlo projede křižovatkou jako první.

C

Dáte přednost v jízdě zelenému i červenému vozidlu. Jako první projede křižovatkou zelené vozidlo.

Správná odpověď

A)

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce.

Autor: Redakce

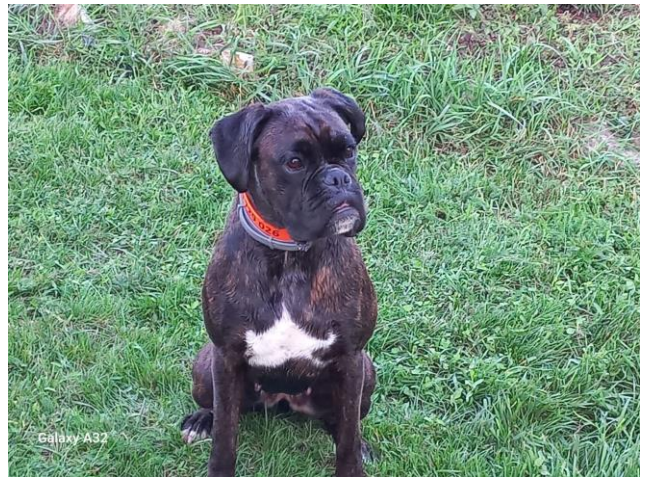
Jmenuji se Enny. Mojí nejoblíbenější činnost je chytanou disko a plavání. Plyšové hračky mi vydrží tak na půl hodiny. Ráda si odpočinu v posteli, pelíšek mě moc neláká.

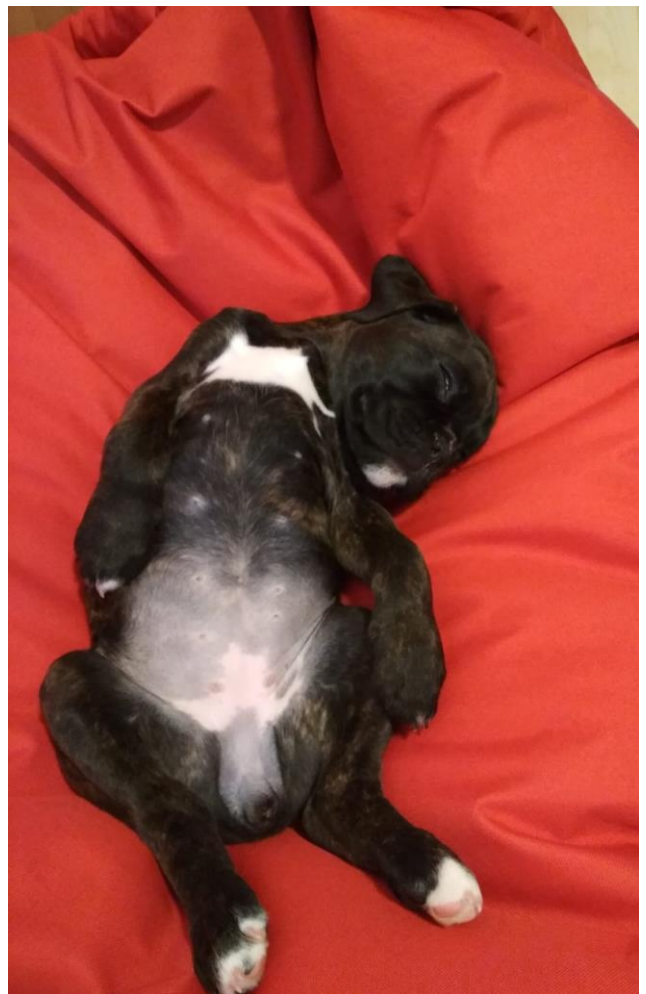
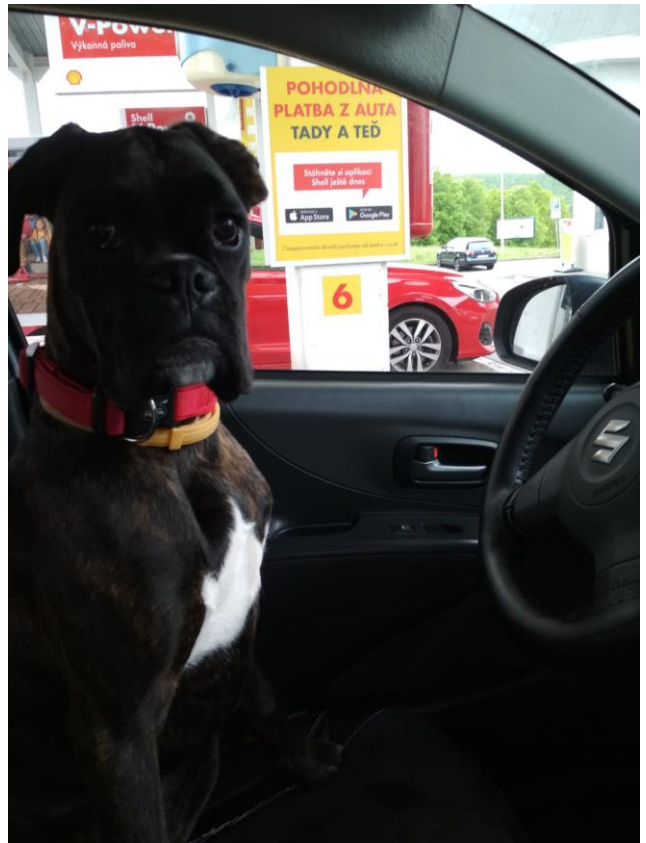
Jezdím v kufru, ale když panička tankuje, sednu si za volant a vše sleduji.

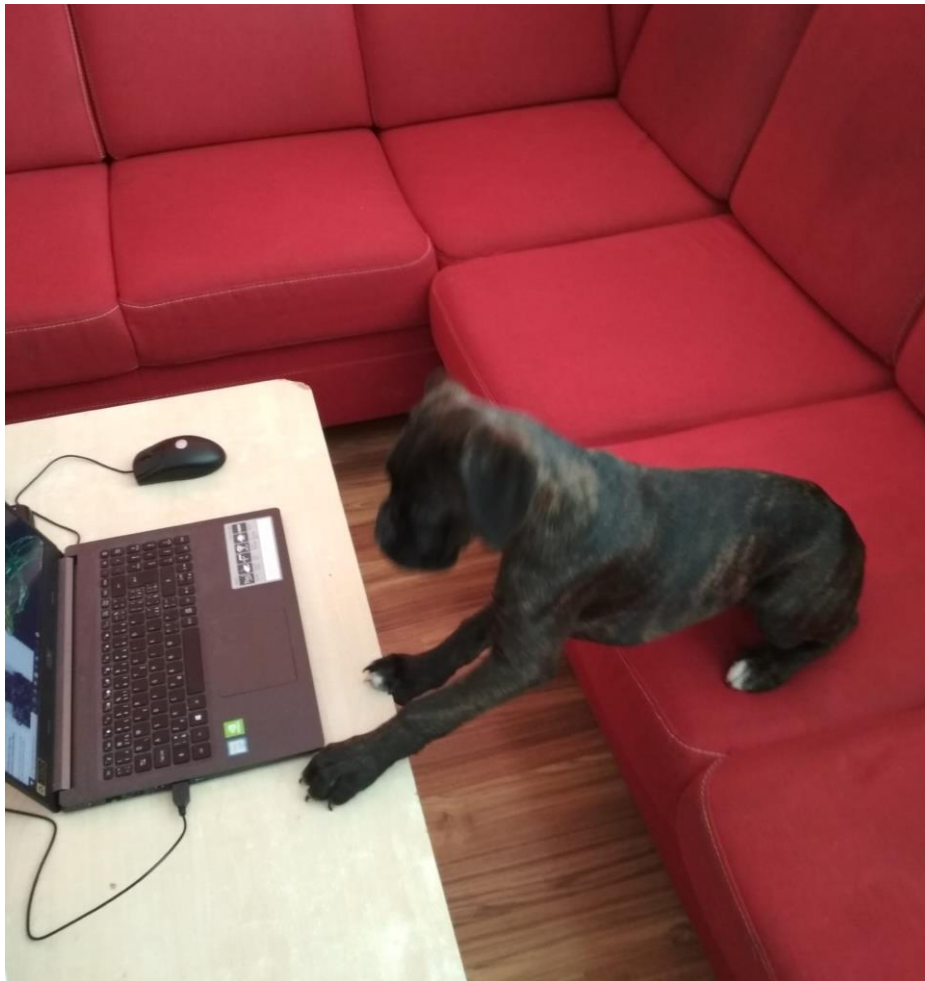
Nechybím ani u stolování, jak se podává jídlo, sednu si na židli a čekám – vždy se to vyplatí, na konci pro mě vždy něco najde.

Když jsem byla ještě štěně, tak jsem se učila, a pak spinkala.

Autor: Redakce

Kde jste se narodila, a kde momentálně žijete?

Narodila jsem se v Brně, chvíli jsem žila v Újezdě u Brna, ale před nedávnem jsem se sem zase vrátila.

Jak dlouho působíte tady u nás na škole? Kde jste působila předtím?

Na škole působím druhým rokem, žádné další zkušenosti zatím nemám.

Jakou vysokou školu (aprobaci) máte vystudovanou?

Studovala jsem matematiku a zeměpis na přírodovědecké fakultě MUNI. Nachází se na Konečného náměstí a poznáte ji podle přilehlé botanické zahrady.

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

Učím matematiku, přispívám do školního časopisu a pořád se ještě trochu rozkoukávám.

Co máte na naší škole ráda?

Řekla bych, že většinu studentů. Z mého pohledu jsme si celkem sedli.

Co byste na škole naopak změnila?

Upřímně bych ocenila jídelnu. Na všech školách, kde jsem byla (většinou na praxích), byly jídelny a přijde mi to praktické. Člověk pak nemusí myslet na to, aby si každý den nachystal něco k snědku.

Vzpomenete i jaký jste byla student? Měla jste někdy nějakou důtku nebo sniženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Já jsem byla velký „nerd“. Celých osm let na gymplu jsem seděla v první lavici před katedrou a hltala jsem jednu knížku za druhou.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

I když bych občas některé studenty ráda něčím praštila, musím přiznat, že jsem proti. Za mě je to velmi lehce zneužitelné.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažila jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

S rodiči jsem zatím problém neměla.

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Pravděpodobně můj táta. On byl až do nedávna také učitelem, učil matematiku a fyziku a naučil mě spoustu věcí. Dodnes, když si nevím rady, tak za ním jdu pro radu.

Co Vás nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Baví mě komunikovat se žáky a vymýšlet jim netradiční příklady. Naopak mě štve, když jsou žáci hluční a nedávají pozor.

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Protože jsem tu teprve krátce, tak jsem jich moc nezažila, ale zaujal mě Nekuřácký den.

Máte nějakého oblíbeného žáka? Jaká je Vaše oblíbená třída?

Samozřejmě jsou žáci, ke kterým mám blíže a žáci, se kterými úplně nevycházím. Obecně bych ale řekla, že moji oblíbení žáci jsou komunikativní a dávají v hodinách pozor. V oblíbených třídách se pak takových žáků nashromáždí víc, a pak se tam i hezky učí.

S jakým zaměstnancem školy, či pedagogickým kolegou nejvíce kamarádíte? S kým se Vám nejlépe spolupracuje?

Vlastně od chvíle, kdy jsem nastoupila, jsem si docela sedla s kolegy z kabinetu. Taky s nimi (logicky) trávím nejvíce času, takže to je pro mě jasná volba.

Chtěla jste být učitelkou už od dětství? Pokud ne, proč jste se stala učitelem?

Ano, chtěla. Mým původním plánem bylo učit matematiku a fyziku po vzoru mého táty, ale pak jsme na gymnplu začali probírat elektřinu a já jsem přehodnotila své cíle.

Jaké máte ráda seriály a filmy?

To záleží podle nálady. Jedním z mých oblíbených filmů je Amélie z Montmartru (Audrey Tautou), ale pokud bych měla vybrat něco jiného, než romantiku, tak velmi zajímavá detektivka je Na nože (Daniel Craig, Ana de Armas, Chris Evans) a z animovaných filmů bych vypíchnla – Není král jako král, pokud se chcete zasmát.

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Můj hudební vkus by se asi dal popsat jako pop a jeho variace (pop-rock, elektropop,...). Před nedávnem jsem objevila Dcappellu, což je acappella skupina, která zpívá písničky z animovaných filmů. K tomu bych možná připojila také Pentatonix nebo Voiceplay.

Jaké čtete knihy?

Na střední jsem četla velmi mnoho knížek, teď už na to není moc čas, ale mám hodně ráda sérii Úžasná Zeměplocha od Terryho Pratchetta. Je to fantasy s prvky ironie, satiry a parodie.

Další knížkou, kterou můžu doporučit, je od Randalla Munroe – Co kdyby. Obsahuje vážné vědecké odpovědi na absurdní hypotetické otázky a je doplněná spoustou vtipných ilustrací.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

Mým koníčkem je nailart (vytváření designů na nehtech) a taky ráda tancuji. V posledních letech to ale dost lajdám.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Olivy bych zakázala. Plněné papriky taky nemusím a mořské plody by měly zůstat v moři. Naproti tomu bych skoro každý den dokázala jíst špagety nebo asijské kuřecí nudle (super recept, který jsem objevila).

Máte domácího mazlíčka?

V současné době nemám. Měla jsem hřečka, ale mým snem bylo vždycky mít víc než jednu kočku. Bohužel mi ji majitel nechce v bytě povolit.

Co dělá taková učitelka, když má dva měsíce prázdnin?

Co chce. :) Já jsem například navštěvovala různé akce, chodila jsem na výlety, byla jsem na přepadu a také hlídala svým příbuzným zvířata (včetně koček).

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

V mém plánu figuruje vlastní nemovitost a kočky. Přítele nebo manžela zatím nehledám.

A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Samozřejmě, ale nevím, jestli ji můžu publikovat.

Autor: Redakce

Přivítání prvních ročníků

Slavnostní přivítání letošních prvních ročníků, které se konalo 4. 9. 2022, se uskutečnilo na venkovním hřišti školy. Program byl zahájen úvodním slovem ředitelky školy paní PhDr. Zuzany Číkové. Ředitelka školy dále sdělila žákům informace spojené se začátkem školního roku a s chodem školy. Poté si třídní učitelé odvedli jednotlivé třídy do svých kmenových tříd a seznámili žáky s novou školou.

Školení BOZP a PO

Dne 8. 9. 2023 proběhlo školení žáků druhých ročníků v pravidlech BOZ a PO. Poté došlo ke školení zaměstnanců školy, kteří mají funkci požárních hlídek v daných patrech školy. Školitelem byl pan Jiří Klement.

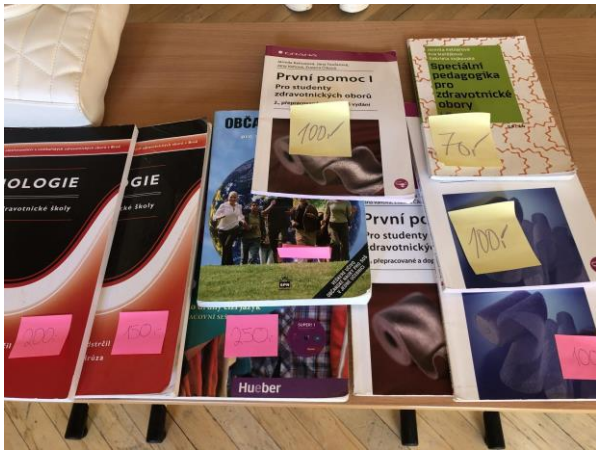
Burza učebnic

V úterý 8. 9. 2023 proběhla tradiční burza učebnic. Žáci starších ročníků nabízeli svým mladším spolužákům použité učebnice, které jistě zpříjemní studijní večery našim žákům. Burzu učebnic si velmi pochvalovali prodávající i kupující. Ceny byly příznivé, účast obrovská (v případě hezkého počasí se v příštím školním roce sejdem na školní zahradě).

Zapsal: Mgr. Ondřej Otava

Výlet Praha 3.A

V Praze bylo blaze, ale draze. V pondělí 11. 9. 2023 se třída 3. A vypravila do Prahy. Pod nejlepším dohledem paní ředitelky PhDr. Zuzany Číkové, třídní učitelky Mgr. Hanušové a odbornice na Prahu Mgr. Bittnerové jsme si prošli Pražský hrad, Chrám sv. Víta, Nerudovu ulici, Parlament a Karlův most.

Pod Karlovým mostem jsme si dali rozchod a navštívili pražské restaurace na pozdní oběd. Poté nastala příprava na večerní představení Kytice od Karla Jaromíra Erbena v Národním divadle. Svým výkonem nás oslnili herci František Němec, Jana Preissová, Iva Janžurová, Lucie Polišenská, Anička Fialová, Patrik Děrgel a Igor Orozovič. Nejvíce se nám líbila balada Zlatý kolovrat, Vodník a Svatební košile. Po představení byl rozchod na pozdní večeři a poté návrat do hotelu City Bell.

Po vydatné snídani nás čekala procházka na Vyšehrad. Vyšehrad je historické hradiště, hrad a pevnost v Praze, na skále nad pravým břehem řeky Vltavy na jižním okraji historického města čtvrti Vyšehrad. Zde se nachází i vyšehradský hřbitov, kde jsou pochovány významné osobnosti, např. Milada Horáková, Antonín Dvořák, Bedřich Smetana, Božena Němcová nebo Karel Hynek Mácha.

Již na začátku jsme dostali pracovní list, který jsme v průběhu návštěvy Prahy vyplňovali. Po skončení výletu byli vyhodnoceni tři nejlepší znalci Prahy a oceněni sladkou odměnou.

Divadlo se všem moc líbilo a výlet jsme si všichni užili.

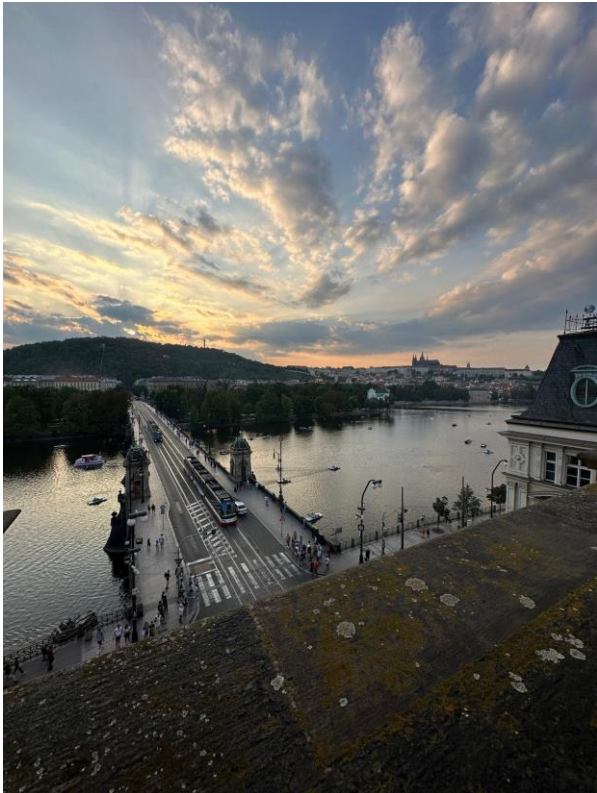
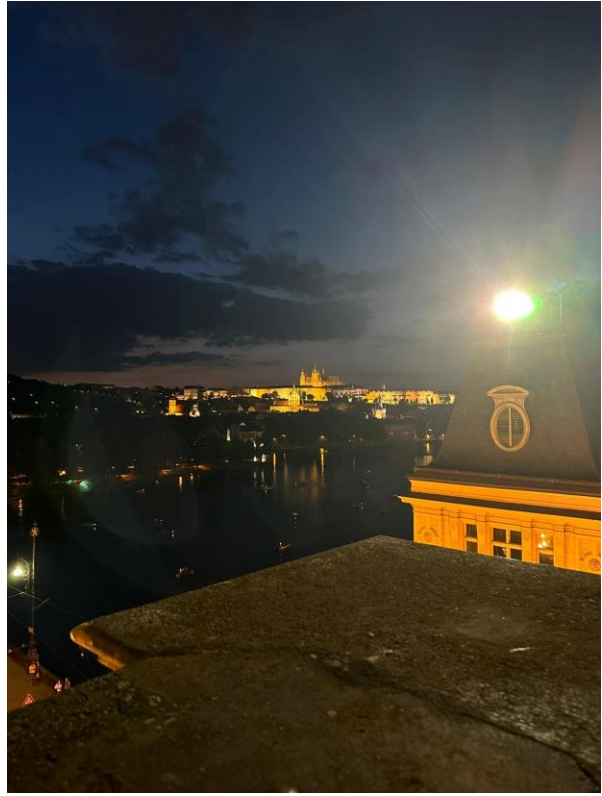
Úryvek balady Zlatý kolovrat

Okolo lesa pole lán,
hoj jede, jede z lesa pán,
na vraném bujném jede koni,
vesele podkovičky zvoní,
jede sám a sám.

A před chalupou s koně hop
a na chalupu: klop, klop, klop!
„Hola hej! otevřte mi dvěře,
zbloudil jsem při lovení zvěře,
dejte vody pít!“

Dominika Barešová 3A

Odborná exkurze ve FN Olomouc

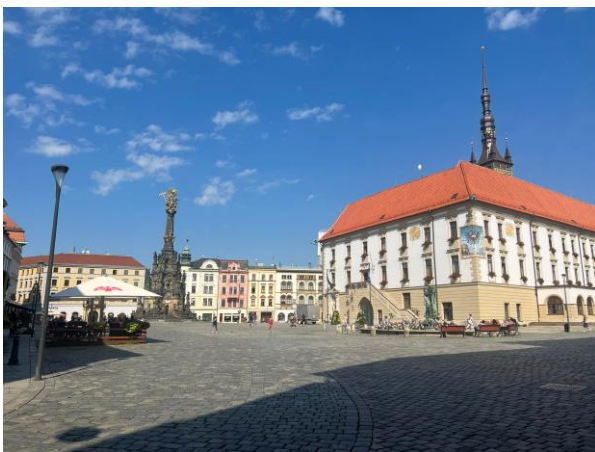
Dne 12. 9. 2023 se třída 4. A zúčastnila odborné exkurze do FN Olomouc. Žáci v rámci exkurze navštívili lékárnu FN Olomouc, která poskytuje nejvyšší odbornou úroveň lékařských služeb. Pod ni také spadají další specializovaná pracoviště, jako například výroba cytostatik nebo příprava vaků s parenterální výživou. Žáci mohli nahlédnout také do skladů, kde se nachází široký sortiment léků nejen s výdejem na recept, ale i pro volný prodej.

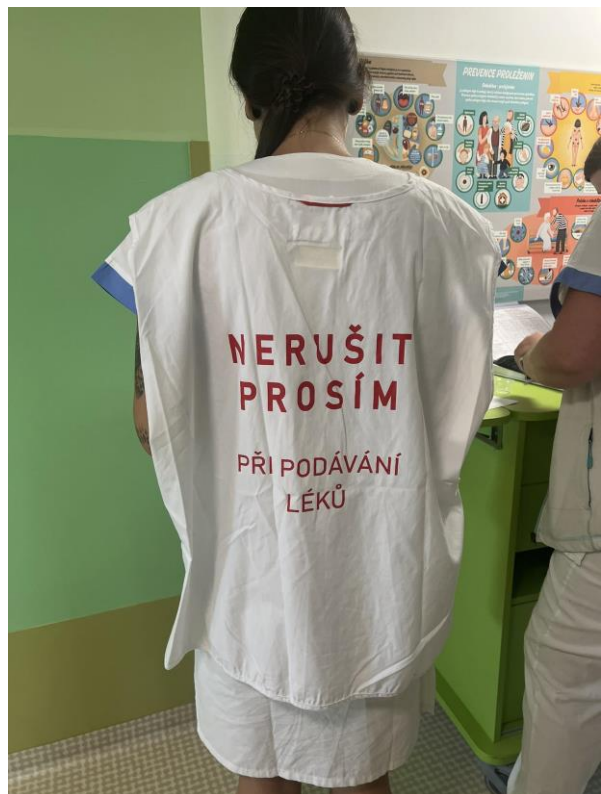
Součástí exkurze byla také návštěva II. Interní kliniky gastroenterologie, která je pět let po moderní rekonstrukci. Zde se nacházely přístroje, se kterými se naši studenti setkali poprvé, například elektrický hmoždíř na léky a kolejnicový stropní zvedák.

Ve zbývajícím čase se třída porozhlédla po centru Olomouce a poté je čekala už jen cesta domů. Všem se exkurze líbila a studenti odjížděli s hromadou nových poznatků a zážitků.

Zpracovala: Andrea Borovková (4A)

Adaptační kurz

Ve středu 13. 9. 2023 se první ročníky odebraly na adaptační kurzy a mezi nimi i I.B., která byla již od první zmínky natěšená, že se poznají v jiném prostředí než ve škole. Sraz byl stanoven na 7.45 před Janáčkovým divadlem a až na malé zpoždění se všichni dostali do autobusu, kde kolovaly žhavé debaty a dohady, jaké to bude. Přes trochu děsivou cestu, kdy se autobus mírně nakláněl, dorazili všichni v pořádku.

Ihned po příjezdu byli všichni obeznámeni s areálem a byli jim přiděleni vedoucí z agentury Peer2Peer. Třídu I.B dostali na povel tři skvělí vedoucí Merlin, Dan a Dorka. Prvních pár hodin se seznamovali s Merlinem, který si pro ně připravil hry na poznávání jmen, kde na konci pak zaválela paní učitelka Čáslavová, která zvládla vyjmenovat všechna jména i s přídavnými jmény. Po úvodu a výtečném obědě se všichni vydali ubytovat do svých chatek a povléct postele. Povlečení dostali od velmi rázného pana "domáciho" s kouzelným smyslem pro humor. Po ubytování se vrhli do společenských her, kde se navzájem poznávali a přivítali dalšího vedoucího Dana. Na konci prvního dne už se znali lépe než za celý týden ve škole a dozvěděli se spousty zajímavých a nečekaných informací o sobě navzájem. Večer také přišlo na řadu žhavé křeslo s pikantními otázkami a kvíz o paní učitelce třídní, ve kterém si I.B vedla skvěle.

Druhý den jejich pobytu započal krásným východem slunce s nádhernou vůní lesa a ranní rosy. Po vydatné snídani byli svoláni a seznámeni s třetí vedoucí – Dorkou, která je také seznámila s další hrou. Ta spočívala v tom, že se potichu museli na židličkách přesunout z jedné strany místnosti na druhou. Po pár neúspěšných pokusech se otrkali a v rekordním čase za spolupráce celé třídy se dostali na druhou stranu, kde na ně čekala sladká odměna v podobě tatranky. Po dalších týmových hrách na ně čekal oběd a po něm hodinová pauza, po které se všechny ročníky sešly. Peeři nám vyhradili velký plac, kde započala taneční battle – třída proti třídě. Po skvělé taneční soutěži, kde se všichni předvedli, nastal velký šok – všechny třídy totiž dostaly za úkol zinscenovat Růženku v různých žánrech jako třeba komedie či dokument. Měly na to čas do osmé hodiny večerní. Každá třída si vylosovala dva žánry a na ten žánr měla za úkol zpracovat krátkou inscenaci Růženky. I.B. si vylosovala drama a dokument. Jako první se rozhodli, že si sepíší postavy a následně napíší scénář. Chtěli, aby se zapojili všichni, takže zde byly role od Růženky a krále až po samotnou postel. Když přišel čas, kdy měli vystoupit, byli lehce nervózní, ale po pár minutách se vzpamatovali a předvedli všem nádherné představení s dávkou improvizace a odhodlaní ukázat, co svedou jako kolektiv. Jako odměnu si všechny první ročníky po svých úžasných vystoupeních užily diskotéku s nádherným ohňostrojem na konci.

Den jejich odjezdu začal velmi ospalým ránem, kdy někteří byli rádi, že dojdou na snídani. Při balení však měli na tvářích úsměv a plno energie, což se jim velmi hodilo, protože by to nebyl adaptáček bez toho, aniž by někdo padal, a tak se vrhli na všem známý pád důvěry. Ze začátku

si někteří nebyli jisti, a tak jako prvního chytali vedoucího Merlina, který do nich vložil svou důvěru. Samozřejmě mu to oplátili a bezpečně ho chytli, stejně jako další, kteří se odhodlali. Čas na balení a úklid chatek uplynul rychle, a tak nastal čas loučení se spolužáky, kteří odjízďeli dřívějším autobusem. Před odjezdem byl spíše pohodový program, při kterém se loučili postupně s vedoucími a při odjezdu padla nejedna slza. Cesta autobusem byla velmi živá, i když někteří ještě po cestě dospávali. Při ukončení adaptačního kurzu někteří za doprovodu rodičů odcházeli s úsměvy, novými zážitky, a především s pevnějším kolektivem.

Barbora Fišerová, I.B

[Další fotky naleznete zde](#)

Školní parlament vyrazil do České televize

V úterý 19. 9. se pětadvacetičlenná skupina žáků naší školy zúčastnila exkurze v brněnském vysílacím studiu České televize. Současní i někteří bývalí členové školního parlamentu s pedagogickým doprovodem měli možnost si projít moderní komplex, ve kterém ČT vysílá od roku 2016.

Zkušená paní průvodkyně nás zavedla nejdříve do maskéren a kostyméren. Poté jsme zamířili do vysílacích prostor Dobrého rána, které nás ohromilo velkým množstvím světelných a kamer. Odtud jsme pokračovali do studia divácky oblíbeného soutěžního pořadu AZ-kvíz. Přibližně v devadesáti minutách jsme prošli i pracoviště střihačů, dramaturgů, techniků, zvukařů či tlumočnicků.

Exkurzi jsme zakončili ve zpravodajské sekci, kde nám byla představena práce redaktorů a celkově jsme nahlédli pod pokličku tomu, jak zpravodajství funguje.

Z exkurze jsme odcházeli nabití energií a novými informacemi a také jsme si odnesli spoustu fotek ze zpravodajského křesla, od moderátorského pultíku či ze střížen.

Za školní parlament: Mgr. Lenka Čermáková

Prezentace taneční školy Starlet

Dne 25. 9. 2023 proběhla ve dvoraně školy prezentace taneční školy Starlet Brno. Zástupci této školy představili svou firmu a nabídli možnosti "tanečních" pro žáky prvních ročníků.

Exkurze do Osvětimi

Dne 26. 9. 2023 využilo 48 žáků a žákyň naší školy možnosti zúčastnit se exkurze do Osvětimi.

Organizace Vzdělávací institut pro Moravu (VIM) v Brně zařídil tuto exkurzi na žádost učitele Mgr. Lubomíra Hrabala. Její termín byl stanoven na 26.9.2023, čas odjezdu na 5.00 z Brna, přibližný návrat v 18.00.

Zúčastnilo se 48 žáků a žákyň z pěti tříd, konkrétně z 1.D, 2.S, 2.B, 2.A, 2.LB, 3.LA, 3.LB, dále 2 pedagogové (Mgr. Lubomír Hrabal a Mgr. Ondřej Otava). Itinerář cesty byl velice jednoduchý: cestou z Brna jedna zastávka na benzínové pumpě u Ostravy, poté jsme pokračovali přes polské hranice do Osvětimi. Tam jsme dorazili asi v 9.20. Poté následovala prohlídka (s průvodcem v češtině) bývalého koncentračního tábora na dvou místech – a to Osvětim I a Osvětim II Březinka. Obě místa jsou vzdálena asi 3 km od sebe, proto jsme se přesunuli spolu se stejným průvodcem autobusem. Prohlídka skončila krátce po patnácté hodině. Bezprostředně poté následoval odjezd do Brna, opět s jednou přestávkou na občerstvení. Dorazili na místo odjezdu a zároveň příjezdu těsně před 19. hodinou.

Cesta tam i zpět, stejně jako prohlídka Osvětimi proběhla bez problémů a komplikací. Soudě podle reakcí žáků všichni byli spokojeni, někteří si o tématu povídali i v autobuse, a proto usuzuji, že se jim tento den a související události vryly do paměti.

Zapsal: Mgr. Lubomír Hrabal

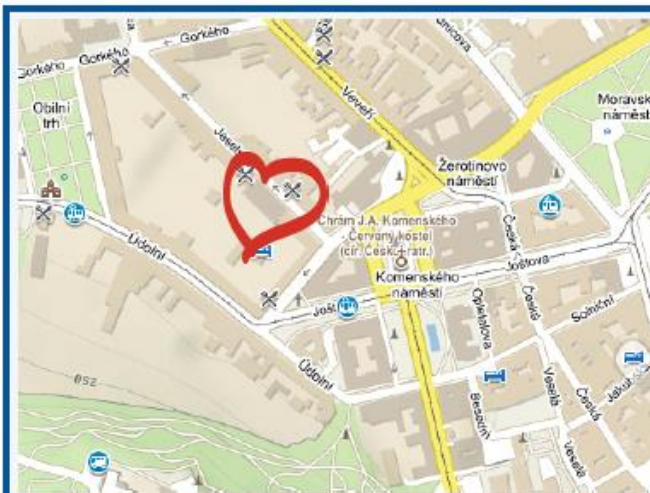

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Příspěvatelé jednotlivých rubrik

Tvůrčí psaní studentů – Šárka Weissová

Ztřeštěný nápad vědce Jana – Vendula Pichnerová

Úvahy o praxi – Karolína Klimová a Zuzana Menšíková

Výlet do Osvětimi – Emma Němčanská

Zajímavý koníček – Polina Shovkova

Můj nejzajímavější sportovní zážitek – Klára Hájková

Skauting – Markéta Lánišková

Basketbal – Jana Celfrová

Já a sport – Kristýna Chaloupková

Já a výživa – 4L

Jak se stát lékařem na ortopedii – ChatGPT

Recepty s AI – Google Bard

Medailonky sportovců – Mgr. Jan Pejpek

Tipy na filmy a seriály – Bc. Marika Kaňová a redakce

Tipy na (ne)povinnou četbu – Mgr. Klára Čáslavová a redakce

Ostravské okénko – Mgr. Barbora Baláková

Rébus – Bc. Marika Kaňová

Vtipy pro lepší den – Bc. Marika Kaňová

Umístění časopisu na stránkách školy

<https://www.szs-jaselska.cz/studium/casopis-jaselsky-kuryr/>

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Mikyňa

Úspěchy našich novin

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýř

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

Celorepublikové 11. místo za rok 2020

**Finalista celorepublikové soutěže
O nejinspirativnější středoškolský časopis
2017, 2019, 2020, 2022**

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**

